

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

"Ἰησοῦς Χριστός ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμός καὶ ἀπολύτρωσις" (Α΄ Κο 1,30)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ὈΜΟΝΥΜΟΥ ὉΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ ΞΣΤ΄
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2011
Αρ. Φύλ. 790

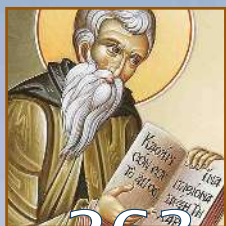
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

τεύχος 790, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2011

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

260

263

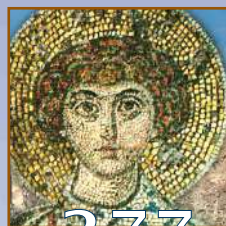

265

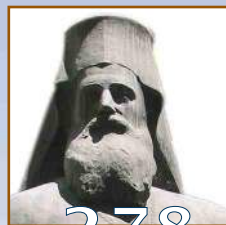
Χρυσάφι καθαρό!	259
Τό θετικό βήμα	260
Οι Κατηχήσεις του άγ. Κυρίλλου Ἱεροσολύμων	263
Διαφορά αντιλήψεων	265
Ἐξήλθεν ὁ σπείρων	267
Πρόγραμμα ὁμιλιῶν	269
Ψαλμός 13ος: Ἡ ἀφροσύνη τῆς ἀθεΐας (Β')	270
Συζητώντας τὰ γεγονότα	272
28 Ὀκτωβρίου - Μέγα Δέρειο	274
Τό «ΟΧΙ» στήν Ἀγγλία	276
Δημητρίω. Στόν ἐκλεκτό συμπο- λίτη (ποίημα)	277
Εὐγνωμοσύνης σπονδή	278
Παιδεία ὥρα 00:00	281
Ἰμβρος	283
Ἐκδηλώσεις τῆς Ἀδελφότητος	284
Τό βιβλίο τοῦ Θεοῦ (διήγημα)	285

274

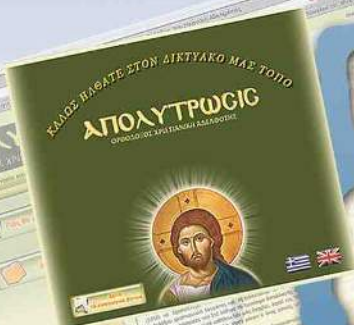

277

278

Γιά τήν Ἀδελφότητά μας καί τίς δραστηριότητές
της καθώς καί γιά ἐνδιαφέροντα θέματα, πνευ-
ματικά, ἀντιαιρετικά, ἐκπαιδευτικά, μπορείτε νά
ἐνημερωθεῖτε ἀπό τήν ιστοσελίδα μας
www.apolytrosis.gr

μήνα: ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Χρυσάφι καθαρό!

Μέσα στήν οικονομική κρίση των ημερῶν μας κινεῖ ὡς δὴποτε ἰδιαίτερα τὸ ἐνδιαφέρον ὁ λόγος γιὰ χρυσάφι. Ἀλλὰ τὸ μήνυμά μας δὲν ἔχει, βέβαια, στόχο νὰ ἀναφερθεῖ σὲ χρυσάφι πού συγκινεῖ τοὺς πολλοὺς. Δὲν διέθετε τέτοιο χρυσάφι ἡ νεομάρτυς ἁγία Χρυσῇ (†13/10), πού μετὰ ἀπὸ σκληρὰ βασανιστήρια τελειώθηκε «μελὸν κατακοπεῖσα» (=ἀφοῦ τῆς κατακομμάτισαν τὰ μέλη τοῦ σώματος) κατὰ τὸ σωτήριο ἔτος 1798. Ὁ δικὸς τῆς θησαυρὸς ἦταν πνευματικὸς, γι' αὐτὸ παρέμεινε ἀτόφιός καὶ ἀσύλητος, ἀδαπάνητος μὲς στοὺς αἰῶνες.

Φτωχή καὶ ἄσημη ἦταν κατὰ κόσμον ἡ καταγωγή τῆς Χρυσῆς, σπάνιο ὅμως τὸ πνευματικὸ της κάλλος, μετὸ ὁποῖο τὴν προίκισε ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ἐκεῖνος τὴν ἐξαγόρασε ὅχι μὲ φθαρτὸ ἀντάλλαγμα, χρυσάφι ἢ ἀσήμι, ἀλλὰ καταβάλλοντας τὸ ἅμωμο καὶ ἄσπιλο αἷμα του. Πυρπολημένη ἀπὸ τὴν θεϊκὴ ἀγάπην ἡ Χρυσὴ προσπλώθηκε μετ' ὅλην τὴν δύναμιν τῆς νεανικῆς της ψυχῆς στὸν Σωτῆρα της. Κι αὐτὴ ἡ ἀγάπην ἀντανακλοῦσε στὸ πρόσωπο καὶ στὴν ὅλη παρουσία της, τὴν ἀναδεικνυε πανέμορφη. Τὴν ἐρωτεύτηκε ὁ τοῦρκος κατακτητὴς καὶ θέλησε νὰ τὴν κάνει γυναῖκα του. Προσπάθησε, λοιπόν, μετὰ κάθε τρόπο νὰ τὴν «τουρκέψει», μὰ ἐκείνη ἀντιστάθηκε μετ' ἡρωικὸ σθένος περιφρονώντας τίς δειλαστικὰς ὑποσχέσεις καὶ ὑπομένοντας καρτερικὰ τίς ἀπειλὰς καὶ τὰ φρικτὰ βασανιστήρια.

Χρυσά καί ἀτίμπατά τὰ μνηύματα
πού μᾶς ἀπευθύνει ἡ Χρυσή κό-
ρη: Τό πίο πολύτιμο καί ἀκριβό, τό «τι-
βαϊρικόν» μας, ὅπως θά ἔλεγε ὁ Μακρυ-
γιάννης, εἶναι ἡ πίστη. Κι αὐτήν κανεῖς
δέν μπορεῖ νά τήν ξεριζώωσ ἀπό τήν ψυ-
χή μας, ἐκτός κι ἂν μόνοι μας τήν προ-
δώσουμε, ὅπως κήρυττε ὁ ἅγιος Κοσμάς
ὁ Αἰτωλός, σύγχρονος τῆς ἁγίας Χρυσῆς.
Οἱ θλίψεις καί τὰ βάσανα, πού γιά τήν πί-
στη του ὑπομένει ὁ Χριστιανός, τόν καθι-
στούν κοινωνό τῆς δόξας τοῦ Κυρίου Ἰη-
σοῦ Χριστοῦ. Ὅπως τό χρυσάφι λάμπει
ὀλοκάθαρο, ὅταν περάσει ἀπό φωτιά, ἔ-
τσι ἡ πίστη λαμπικáρεται καί ἡ ἀξία τοῦ
Χριστιανοῦ ἐπιβεβαιώνεται μέ τούς πει-
ρασμούς καί τίς δυσκολίες.

Καί κάτι ιδιαίτερα ενδιαφέρον για
μᾶς τούς Ἕλληνες: Ἡ ὀρθόδοξη
πίστις ὑπῆρξε πάντοτε τό φρούριο τό
πνευματικό πού φύλαξε τήν πατρίδα μας.
Ἡ ἁγία Χρυσή ἔζησε στά χρόνια πού ἡ
γενέτειρά της Μακεδονία στέναζε κάτω
ἀπό τόν τουρκικό ζυγό καί δεινοπαθοῦσε
ἀπό τήν βουλγαρική προπαγάνδα. Ἄν
δεχόταν νά «τουρκέψει» ἡ εὐσεβής κόρη,
θά πρόδιδε ὅχι μόνο τήν χριστιανική πί-
στις ἀλλά καί τήν ἑλληνική της συνείδηση.
Μά ἐκείνη παρέμεινε Χριστιανή καί
Ἑλληνοπούλα, καταβάλλοντας ἀκριβό τί-
μημα, τό μαρτύριό της. Αὐτό δέν πρέπει
νά τό λησμονεῖ ἡ ἑλληνική πολιτεία καί
νά μὴν εἶναι εὐκολη στό νά ἀπεμπολεῖ τὰ
τῆς πίστεως, διότι θέτει σέ ἄμεσο κίνδυνο
τήν ἴδια τήν ὑπόστασή της.

Ἀγγελιοφόρος

Τό θετικό βήμα

Ἡ πνευματική
ἐλευθερία
ἀποτελεῖ
ἀπαραίτητη
προϋπόθεση
γιά τήν ἀπόκτηση
καί τήν διατήρηση
τῆς ἐθνικῆς
ἐλευθερίας.

Στενά καί ξεχωριστά δεμένος ὁ Ὀκτώβριος μέ τήν σύγχρονη ἱστορία τῆς πατρίδος μας στρέφει τήν σκέψη μας στό ἔπος τοῦ '40. Ἐγγραψαν τότε οἱ Ἕλληνες τήν πιό ἡρωϊκή σελίδα τῆς νεώτερης ἱστορίας τους ἐπιβεβαιώνοντας τήν ἐθνική τους ταυτότητα ὡς ἄξιοι ἀπόγονοι ἡρωικῶν προγόνων. Πραγματοποίησαν τό θαῦμα πού συγκλόνισε τόν κόσμο κι ἔκανε φίλους καί ἐχθρούς νά ὑποκλιθοῦν σεβαστικά μπρός στήν λεβεντιά καί γενναιοῖτητα τῶν Ἑλλήνων, ὅλων τῶν Ἑλλήνων ἀνεξάρτητα ἀπό κοινωνική θέση, ἐπάγγελμα, μόρφωση, ἡλικία ἢ ὅποια ἄλλη ἰδιότητα. Διότι σ' ἐκείνη τήν μεγάλη ὥρα, ὁ κάθε πατριώτης, ἀπό τόν πρωθυπουργό μέχρι τόν ἀνώνυμο μεροκαματιάρη, συνειδητοποίησε τό μερίδιο τῆς εὐθύνης του γιά τήν λευτεριά τῆς πατρίδος κι ἐκπλήρωσε τό χρέος του.

Ὅσοι ψηλαφήσαμε ἐκεῖνο τό θαῦμα, ἀλλά καί οἱ νεώτεροι καί μάλιστα ἡ νέα γενιά ἀξίζει νά σταθοῦμε μέ προσοχή καί νά ἀντλήσουμε πολύτιμα μαθήματα ἀπό τήν ἱστορία τοῦ '40. Ἰδιαίτερα σήμερα, μέσα στά ἐξαιρετικά σοβαρά προβλήματα πού μᾶς κυκλώνουν καί ἀπειλοῦν νά καταρρακώσουν τήν ἐθνική ἀξιοπρέπεια καί τήν ἴδια τήν ὑπόστασή μας ὡς χώρας, εἶναι συμφέρον νά μιμηθοῦμε τόν πατριωτισμό καί τήν ὁμοψυχία τῆς γενιᾶς τοῦ '40. Καί ἐννοῶ τήν ὁμοψυχία ὅχι σέ ἐπίπεδο πολιτικό ἢ οικονομικό, γιά τά ὅποια συνήθως γίνεται λόγος χωρίς νά πείθει ἡ καθαρότητα τῶν προθέσεων. Ἐννοῶ τήν ὁμοψυχία σέ ἐπίπεδο πνευματικό, δηλαδή νά ἀνανήψουμε πνευματικά ὅλοι οἱ Ἕλληνες, ἄρχοντες καί λαός. Νά ξαναβροῦμε τήν πνευματική ἐλευθερία

πού μᾶς στέρησε ἡ μοιραία καί ἄβουλη παράδοση στό σκοτάδι τῆς πλάνης, ὁ ἐγκλωβισμός στίς παγίδες τοῦ κακοῦ!

Ἀκούω ἤδη, φίλε ἀναγνώστη, τήν ἐνστασή σου: «Μά ποιά σχέση ἔχει ἡ ἐθνική μας κατάσταση μέ τά πνευματικά»; Μή βιάζεσαι νά χαμογελάσεις εἰρωνικά καί νά προσπεράσεις τήν σελίδα ἀδιάφορα. Σκέψου, σέ παρακαλῶ, ὑπάρχει τάχα σοβαρός ἄνθρωπος πού δέν ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἡ σύγχρονη ἐλληνική κοινωνία ἔχει ἐπικίνδυνα διαβρωθεῖ καί ἀλλοιωθεῖ ἠθικά καί πνευματικά; Νομίζω ὅτι κατά τίς τελευταῖες δεκαετίες οἱ Νεοέλληνες ἐλεύθεροι -δόξα τῷ Θεῷ- ἐθνικά, σάν νά μεθύσαμε ἀπό αὐτή τήν ἐλευθερία καί κραιπαλούσαμε ἀσύδοτα κι ἀσχημονούσαμε ἀσύστολα πληγώνοντας θανάσιμα μέ τά ἴδια μας τά χέρια τήν πνευματική μας ἐλευθερία καί στραγγαλίζοντας μαζοχιστικά τήν ἐλληνορθόδοξη παράδοσή μας. Ἴσως ἐπειδὴ χωρίς δικό μας κόπο βρεθήκαμε κάτοχοι πολύτιμης πνευματικῆς κληρονομιάς, ξυπαστήκαμε, περιφρονήσαμε καί παραφρονήσαμε. Τί ἄλλο νά σκεφθεῖ κανεῖς, ὅταν ἐδῶ καί χρόνια ἐκποιοῦμε ἀπερίσκεπτα τά πνευματικά τιμαλφῇ καί μέ τέτοια ἐπιπολαιότητα πετοῦμε ἀπό πάνω μας τῆς ἀρετῆς τό ντύμα, ὥστε κινδυνεύουμε νά μείνουμε γυμνοί καί ἔρημοι ἀπό τόν πνευματικό μας πλοῦτο; Παραδινόμαστε ἐκούσια στά πνευματικά δεσμά κι ἂν δέν ἀλλάξουμε τακτική, δέν θά ἔχει πολλή ζωή ἡ ἐθνική μας ἐλευθερία.

Ἀπορροφημένοι ἀπό τήν χαύνω-

ση τοῦ εὐδαιμονισμοῦ κι ἄβουλοι μέσα στήν μέθη τοῦ καταναλωτισμοῦ ξεπουλοῦμε τίς ἀξίες, πλὴν μιᾶς, τοῦ χρήματος. Γιά ἓνα πράγμα εἶναι πρόθυμοι νά ἀγωνισθοῦν οἱ περισσότεροι, μικροί καί μεγάλοι: γιά τήν διεκδίκηση τῶν δικαιωμάτων τους, γιά τήν ἀδιατάρακτη βολή καί τήν ἄνεσή τους. Οἱ ἄρχοντες, θεσμικοὶ φύλακες καί προστάτες -ὑποτίθεται- τῆς χώρας, ἔγιναν οἱ δολιοφθορεῖς της, συνεταῖροι κλεπτῶν καί κακοποιῶν (Ἦσ 1,23). Ἀφοῦ κατασπατάλησαν ἀσυλλόγιστα τό δημόσιο χρήμα καί διασπάθισαν ἀσυνείδητα τά δανεικά, ἀδιάντροπα ὁμολογοῦν ὅτι «μαζί τά φάγαμε» καί ἀδίστακτα «παζαρεύουν» τόν ἱερό αὐτό τόπο, τόν ποτισμένο μέ ἰδρώτα, δάκρυα καί αἵματα. Ἀπληστα προσπαθοῦν νά κρατήσουν ἀμείωτο τό δικό τους παχυλό εἰσόδημα, τήν ὥρα πού χαρατσώνουν σκληρά τόν λαό μέ τίς ἄμετρες φορολογίες καί τίς αἱματηρές περικοπές. Καί ὁ λαός, μαθημένος ἐδῶ καί χρόνια στήν καλοπέραση, τρέμει στήν ἰδέα τῆς φτώχειας καί μέ δικαιολογημένη ἀγανάκτηση καταφέρεται ἐναντίον ὅλων.

Μέσα σ' αὐτό τό γενικό κλίμα, φυσικό εἶναι οἱ ἔννοιες τῆς γενναιότητος, τῆς ἀλληλεγγύης, τῆς ὑπέρβασης τοῦ προσωπικοῦ συμφέροντος, νά παραμένουν ἄγνωστες καί μᾶλλον ἀνεπιθύμητες στοὺς πολλούς. Ποῦ νά μείνει περιθώριο καί χώρος στά ἐνδιαφέροντά μας καί γι' αὐτή τήν ἔρμη τήν πατρίδα, γιά τά συμφέροντα καί τήν δόξα της ἢ ἔστω τήν στοιχειώδη ἀξιοπρέπειά της; «Ἀγρίε-

ψε τό γένος μας», θά ἔλεγε καί πάλι ὁ Πατροκοσμᾶς. Ἐκεῖνος συνειδητοποιώντας τήν πνευματική ὑποδούλωση πού συνόδευε τήν ἐθνική σκλαβιά τῶν τουρκοκρατούμενων Ἑλλήνων μόχθησε γιά νά ξυπνήσει τίς κοιμισμένες συνειδήσεις τους. Τό πρόγραμμα του ἦταν νά ἀναστηθοῦν πνευματικά οἱ Ἕλληνες, γιά νά κερδίσουν ἔπειτα καί τήν ἐθνική ἐλευθερία τους. Διότι εἶναι γεγονός ὅτι ἡ πνευματική ἐλευθερία ἀποτελεῖ ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιά τήν ἀπόκτηση καί τήν διατήρηση τῆς ἐθνικῆς ἐλευθερίας.

Σ' αὐτή τήν πνευματική ἐλευθερία τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ μᾶς καλεῖ ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία, ἡ χορηγός καί ἀγωγός τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἡ χειραγωγός στήν βασιλεία τοῦ ἐλευθερωτῆ καί σωτήρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Κι εἶναι ἀκριβῶς ὁ μήνας αὐτός, ὁ Ὀκτώβριος, ὅπου μέ τήν παραβολή τοῦ καλοῦ σποριᾶ ἀνανεώνει ἡ Ἐκκλησία τήν κατηχητική της διακονία. Καλεῖ τά παιδιά της νά ξεδιψάσουν τήν πνευματική τους δίψα στά νάματα τοῦ θείου λόγου. Νά μαθητεύσουν στό φῶς τῆς ἀποκαλυμμένης ἀλήθειας, στήν «ἅπαξ παραδοθεῖσαν τοῖς ἀγίοις πίστιν» (Ἰδ 3), νά ἀσκοῦνται στήν ἐφαρμογή τῆς «ἀγίας ἐντολῆς» (Β' Πέ 2, 21), ὥστε νά παραμένουν σταθερά καί ἀσάλευτα στήν «παροῦσαν ἀλήθειαν» (Β' Πέ 1,12) καί μέ ἐπίγνωση νά προσέρχονται στόν ἀγιασμό τῶν ἱερῶν μυστηρίων της. Μικροί καί μεγάλοι, μαθητές καί φοιτητές καί ἐργαζόμενοι, μάχιμοι καί συνταξιούχοι, φτωχοί καί πλούσιοι, ὅλοι καλούμαστε νά δεχθοῦμε ὡς γῆ ἀγαθῆ τήν πνευ-

ματική σπορά τῆς Ἐκκλησίας. Νά πλαισιώσουμε τό ἔργο πού μέ πιστότητα καί φόβο Θεοῦ ἐπιτελοῦν οἱ ἐνορίες καί οἱ ἱεραποστολικές ἀδελφότητες στίς περισσότερες Μητροπόλεις τῆς χώρας μας. Τί εὐλογία νά ἀνταποκριθοῦμε ὅλοι ὁμόψυχα, νά προσεγγίσουμε καί νά ἀξιοποιήσουμε τήν σωτήρια χάρη πού ὁ Χριστός μᾶς χαρίζει! Εἶναι ἓνα θετικό βῆμα γιά τήν ἀνάνηψη τῶν συνειδήσεων καί τήν ἀνόρθωση τοῦ τόπου μας.

Ἡ ἀδιαφορία καί ἄρνηση στό προσκλητήριο τῆς Ἐκκλησίας θά ἔχει συνέπειες ὀλέθριες, μέ ἀντίκτυπο μάλιστα στήν αἰωνιότητα. Ἄν χαθεῖ ὁ ἥλιος, ἂν λείψει τό ὀξυγόνο, ἂν ἡ οἰκολογική καταστροφή, πού τόσο ἀπασχολεῖ τούς οἰκολόγους, μᾶς ὀδηγήσει σέ ἀδιέξοδα, ἂν σφίξει ἀκόμη περισσότερο ὁ βραχνάς τοῦ μνημονίου, ἂν ἀπάνθρωπα μᾶς ἀντιμετωπίζουν οἱ δανειστές μας καί μᾶς προδίδουν οἱ πολιτικοί μας, ἂν ἡ διαγραφόμενη στόν ὀρίζοντα οἰκονομική κατάρρευση μᾶς καταβαρυνθεῖ, εἶναι σίγουρα κακά καί συμφορές ὅλα αὐτά, ἀλλά προσωρινά εἶναι, δέν ἔχουν ἰσχύ αἰώνια. Ἡ αἰώνια καταστροφή, ἐκείνη πού συνδέεται μέ τόν αἰώνιο ὀλεθρο, εἶναι νά χάσουμε «τό πακέτο» τῆς θείας χάριτος, νά ἀδιαφορήσουμε καί νά μήν ἀνταποκριθοῦμε στό κάλεσμα τοῦ Θεοῦ, πού μᾶς βγάζει ἀπό τόν πνευματικό λήθαργο. Ἄς ἀρχίσουμε ἀπό σήμερα, ἀπό αὐτή τήν στιγμή, χωρίς καμία καθυστέρηση, χωρίς ἀναβολή. «Ἰδοὺ νῦν καιρός εὐπρόσδεκτος, ἰδοὺ νῦν ἡμέρα σωτηρίας» (Β' Κο 6,2)!

Στέργιος Ν. Σάκκος

Οἱ Κατηχήσεις τοῦ ἁγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων

Ἡ πραγμάτωση τῆς ἐντολῆς τοῦ Κυρίου, λίγο πρὶν τὴν Ἀνάληψή Του, «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη βαπτίζοντες αὐτούς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος...» (Μθ 28,19), ἀποτέλεσε καὶ ἀποτελεῖ γιὰ τὴν Ἐκκλησία πρωταρχικῆς σημασίας ἀποστολή.

Ἡ μαθητεία αὐτὴ τῶν ἐθνῶν ἢ ἀλλιώως ἢ κατήχηση τῶν ἐνηλίκων ὑποψηφίων νὰ ἐνταχθοῦν στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας, χωρὶς ποτέ νὰ μεταβληθεῖ κατὰ τὴν οὐσία της, πῆρε στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου διαφορετικὲς μορφές. Κατ' ἀρχάς, στὴν ἀποστολικὴ ἐποχὴ ἡ κατήχηση αὐτὴ γινόταν ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς αὐτόπτες καὶ αὐτήκοες μάρτυρες τοῦ Κυρίου. Κατήχηση ἐκείνη τὴν περίοδο ὑπῆρξε τὸ ἴδιο τὸ κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων, καὶ ἡ ὁμολογία τῆς διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ σωτηρίας ἦταν ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος της.

Στὴ μεταποστολικὴ ἐποχὴ ἡ κατήχηση καὶ γενικότερα ὁ τρόπος ἔνταξης κάποιου στοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας ἄρχισε πλέον νὰ συστηματοποιεῖται.

Ἀρχικὰ ἐπιλέχθηκαν κάποια ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται στὸ σχέδιο τῆς θείας Οἰκονομίας γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Τὰ ἀποσπάσματα αὐτά, τὰ ὁποῖα ἀποτέλεσαν τὰ πρῶτα κατηχητικά κείμενα, διαβάζονται σήμερα στὴν πρωινὴ ἀκολουθία τοῦ Μ. Σαββάτου.

Ἀργότερα, τὸν 2ο αἰῶνα ἡ συστηματοποίηση τῆς κατήχησης δημιουργεῖ τὴν τάξη τῶν κατηχουμένων. Ἀρχικὰ ὁρίζεται ἡ διάρκεια τοῦ χρόνου κατήχησης νὰ εἶναι τριετής. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τῶν διωγμῶν κρίθηκε ἀπαραίτητη μὴ τόσο μεγάλη περίοδος προετοιμασίας προκειμένου κάποιος νὰ προσέλθει στὸ βάπτισμα.

Μετά τὴν παύση τῶν διωγμῶν τὸν 4ο αἰῶνα, ἡ κατήχηση μπαίνει πλέον σὲ μὴ νέα φάση ζωῆς. Στίς τάξεις τῶν κατηχουμένων προσέρχονται περισσότεροι ἄνθρωποι κινούμενοι ὅμως ἀπὸ κίνητρα γνήσια ἢ μὴ. Γιὰ τὸ

λόγο αυτό ἡ Ἐκκλησία γίνεται πῶς αὐστηρή. Ἐλέγχονται βαθύτερα ὅσοι ἐπιθυμοῦν νά ἐνταχθοῦν στούς κόλπους της, καί τό χρονικό διάστημα τῆς προετοιμασίας τους ἐπεκτείνεται. Ἐπιπλέον, χωρίζονται σέ δύο κατηγορίες: τούς Κατηχομένους καί τούς Φωτιζομένους. Στή νέα τάξη τῶν Φωτιζομένων ἀνῆκαν ὅλοι ὅσοι εἶχαν κατηχηθεῖ γιά τρία χρόνια καί κρίνονταν ἔτοιμοι νά προσέλθουν στό βάπτισμα. Κατά συνέπεια, δημιουργήθηκε καί μία εἰδική κατηγορία κατηχήσεων, οἱ κατηχήσεις τῶν Φωτιζομένων, ἐνῶ παράλληλα γράφτηκαν καί ἄλλες οἱ ὁποῖες ὀνομάζονται Μυσταγωγικές Κατηχήσεις. Οἱ κατηχήσεις αὐτές ἦταν διδασκαλία πού ἀπευθυνόταν στούς νεοφώτιστους προκειμένου νά κατανοήσουν τήν ἔννοια καί τή σημασία τῶν ἱερῶν Μυστηρίων.

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν ἐποχή ἐκφωνήθηκαν καί οἱ Κατηχήσεις τοῦ ἁγίου Κυρίλλου. Γιά τό βίο τοῦ ἁγίου δέν γνωρίζουμε πολλά στοιχεῖα. Γεννήθηκε γύρω στό 313 μ.Χ., πιθανότατα στή Ἱεροσόλυμα ὅπου ἔζησε καί ἔδρασε μάλιστα ὡς ἐπίσκοπος. Ἐκτός ἀπό τήν ἔντονη ἀντιαιρετική του δράση, ὁ ἅγιος Κύριλλος ὁργάνωσε τό ποιμαντικό καί κατηχητικό ἔργο τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων κερδίζοντας ἐπάξια τόν τίτλο ἀφ' ἑνός τοῦ Πατρός τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καί ἀφ' ἑτέρου τοῦ Κατηχητῆ. Στό πλούσιο συγγραφικό του ἔργο ἀνήκουν καί οἱ Κατηχήσεις του.

Οἱ Κατηχήσεις τοῦ ἁγίου Κυρίλλου εἶναι ἀπό τά πολυτιμότερα ἔργα τῆς ἀρχαίας ἐκκλησίας καί διακρίνονται στίς Κατηχήσεις πρὸς τούς Φωτιζομέ-

νους καί στίς Μυσταγωγικές Κατηχήσεις. Οἱ πρῶτες, 18 στόν ἀριθμό, ἔχουν μοναδική ἀξία καθὼς μέσα ἀπὸ αὐτές μᾶς δίδεται ἡ δυνατότητα νά παρακολουθήσουμε τήν ἐξέλιξη τοῦ δόγματος καθὼς καί τόν ἀντιαιρετικό ἀγώνα τοῦ ἁγίου. Ὁ ἅγιος Κύριλλος ἐκθέτει τίς ἀλήθειες τῆς ὀρθόδοξης πίστεως μέ σαφήνεια καί λιτότητα. Ἡ διατύπωση αὐτῆς τοῦ δόγματος ἐκτίθεται στό Ἱεροσολυμίτικο, ὅπως ὀνομάζεται, Σύμβολο τῆς Πίστεως πού μᾶς παραθέτει ὁ ἅγιος. Οἱ πέντε ἐπόμενες Μυσταγωγικές Κατηχήσεις, μέ τίς ὁποῖες μάλιστα θά ἀσχοληθοῦμε ἰδιαίτερως, ἀπευθύνονταν στούς νεοφώτιστους, ἐκφωνήθηκαν ἀμέσως μετὰ τό βάπτισμα κατὰ τή Διακαινήσιμο ἑβδομάδα καί ἔχουν ὡς θέμα τά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας. Εἰδικότερα, οἱ πρῶτες τρεῖς ἀναφέρονται στό Μυστήριο τοῦ Βαπτίσματος καί τοῦ Χρίσματος, ἐνῶ ἡ τέταρτη καί πέμπτη στή θεία Λειτουργία. Ἀξίζει νά σημειωθεῖ ὅτι καί ὁ πῶς ἀπλὸς ἀναγνώστης εὐκόλα διαπιστώνει ὅτι οἱ Κατηχήσεις τοῦ ἁγίου Κυρίλλου βρίθουν ἀγιογραφικῶν ἀναφορῶν, πράγμα πού καταδεικνύει τόν καταρτισμό τοῦ ἁγίου πατρός ἀλλὰ καί τό γεγονός ὅτι ἡ θεολογική του σκέψη ἐρείδεται ἐπὶ τῆς ἀγίας Γραφῆς.

Στά ἄρθρα πού θά ἀκολουθήσουν, σὺν Θεῷ, θά πάrouμε μία γεύση ἀπὸ τό περιεχόμενο τῶν Μυσταγωγικῶν Κατηχήσεων τοῦ ἁγίου κατηχητῆ τῆς Ἐκκλησίας μας.

Δέσποινα Καλογεράκη
Δρ. Θεολογίας

Διαφορά ἀντιλήψεων

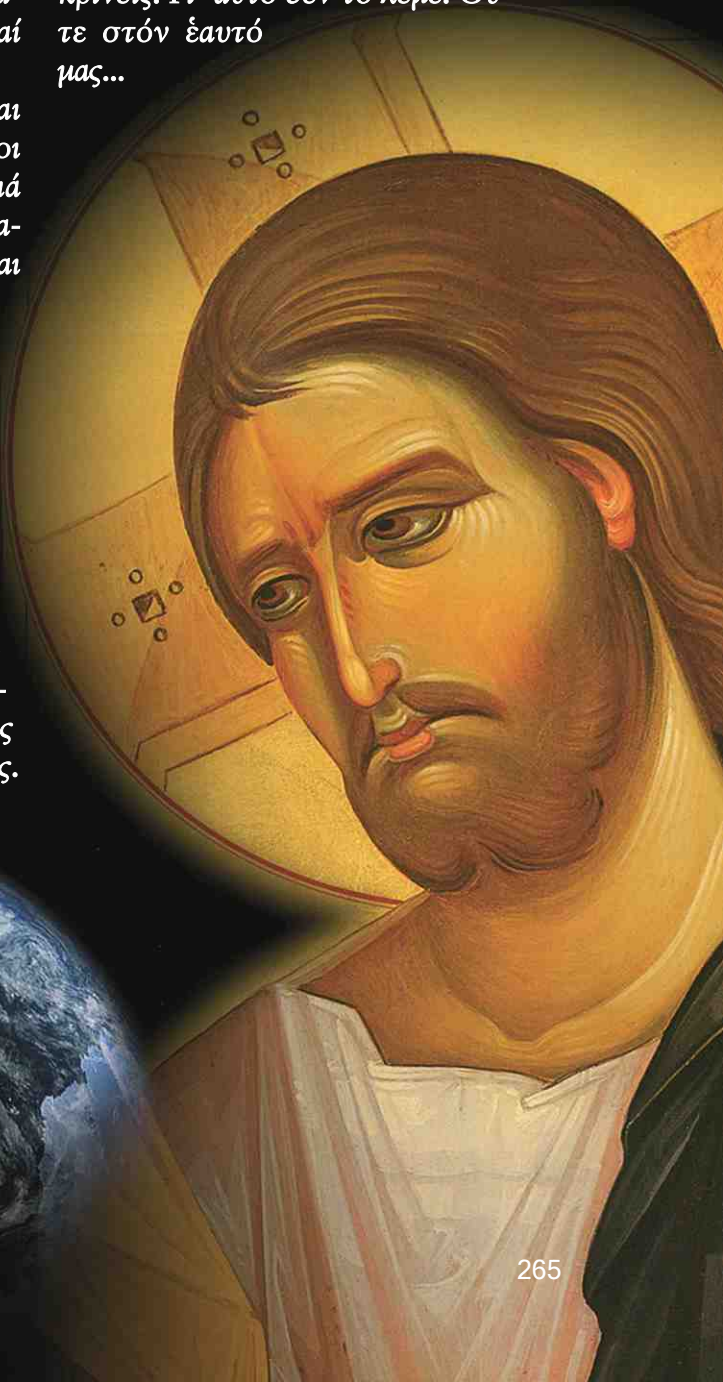
Χριστέ μου, Σέ βλέπω καί πάλι, νά βγαίνεις στόν ἀπέραντο ἀγρό Σου, σ' ὁλόκληρο τόν κόσμο τῶν ἀνθρώπων, γιά νά σπείρεις τό λόγο Σου νά προχωρεῖς μέσα ἀπό πολυσύχναστους δρόμους ἢ λησμονημένα μονοπάτια, στίς πολιτείες καί τά μικρά χωριουδάκια, τά ξεχασμένα στίς ζοῦγκλες καί τίς ἐρημίες.

Γιά ὅλους πονᾷς, γιατί ὅλοι εἶναι δικοί Σου. Κι οἱ μαῦροι κι οἱ κίτρινοι καί οἱ λευκοί εἶν' ἀδελφοί Σου. Γιά κάθε καρδιά κτυπᾷ ἡ καρδιά Σου, γιατί «πάντας ἀνθρώπους θέλεις σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν».

Ἀλλά, ἔχω δίκιο, Κύριε, ἂν πῶ ὅτι τά μάτια Σου μοῦ φαίνονται ὑγρά; Γιατί, Μεγάλε Σποριά; ... Δέν βλέπεις, λές, ὅσους θά 'πρεπε ἐργάτες κοντά Σου;

Συγχώρεσέ μας, Κύριε. Εἶναι, βλέπεις, ἡ «διαφορά ἀντιλήψεων». Αὕτη ἡ διαφορά ἐξηγεῖ ἴσως ἀρκετά τήν ἀνεξήγητη ἀδιαφορία μας. Ἐνδιαφερόμαστε ἀσφαλῶς γιά τόν κόσμο. Μόνο που ὁ «κόσμος» ὁ δικός μας εἶναι ἀρκετά προσγειωμένος. Κλείνεται
στήν

πόλη, στήν ἐπαρχία μας, τό πολύ πολύ στή χώρα μας. Ἄν ἤμασταν πió εἰλικρινεῖς, θά ἔπρεπε νά ποῦμε ὅτι βασικά κλείνεται στό μικρό μας ἐγώ, πού ἡ φαντασία μας τό κάνει ἀρκετά μεγάλο. Ἀλλά δέν εἴμαστε τόσο εἰλικρινεῖς. Γι' αὐτό δέν τό λέμε. Οὔτε στόν ἑαυτό μας...

ἀπογοπεύσεις καί ἀποτυχίες. Εἴμαστε παιδιά μιᾶς «θετικής» ἐποχῆς, πού ζητάει τή σιγουριά. Προτιμᾶμε νά φυλάμε τό Σπόρο...

Εἶπες πῶς ἔτσι κινδυνεύει νά σαπίσει, νά χαθεῖ ἐντελῶς, ἐνῶ ἀλλιῶς σπόρος πολὺς θά βρεῖ «γῆ καλή» καί θά πεντηκονταπλασιασθεῖ, θά ἑκατονταπλασιασθεῖ; Ἴσως...

Κύριε, δακρύζεις;... Μά Ἐσύ καταλαβαίνεις. Δέν καταλαβαίνεις, λοιπόν, τή διαφορά τῶν ἀντιλήψεων;

...Ναί, ἔχεις δίκιο, Μεγάλε Σποριᾷ. Τώρα καταλαβαίνω γιατί δακρύζεις. Τώρα νιώθω ὅτι πρέπει νά κλάψω κι ἐγώ γιά τή γενιά μας, γιά τή χριστιανική «ὀρθόδοξη» γενιά μας, γιά τόν ἑαυτό μου. Δέν εἶναι τόσο ἡ διαφορά ἀντιλήψεων, ὅσο τό ὅτι ἔχουμε πεισθεῖ πῶς ἡ δική μας στενόκαρδη ἀντίληψη συνδύαζεται (!) θαυμάσια μέ τή δική Σου, ὅτι μᾶλλον δέν διαφέρει καθόλου ἀπό τή δική Σου (!!), καί πάψαμε νά ἀκοῦμε τή φωνή Σου, «οὐκ οἶδα ὑμᾶς». (Ἴσως γιατί ἔγινε τόσο σιγανή ἀπό τοῦ παραπόνου τό κλάμα, ἴσως γιατί, ἂν καί ἰσχυρή, πνίγεται στό θόρυβο τῆς μηχανοποιημένης ζωῆς μας).

Τώρα, Κύριε, νιώθω κι ἐγώ τήν ἀνάγκη νά κλάψω πικρά...

Δῶσε τουλάχιστον τά δάκρυα αὐτά νά εἶναι δάκρυα μετανοίας, πού θά πλύνουν τά μάτια μας καί θά μᾶς βοηθήσουν νά δοῦμε καθαρά. Ὅπως Ἐσύ βλέπεις τόν κόσμο καί τή σπορά.

Ἀρχιεπ. Ἀναστασίου Γ. Γιαννουλάτου

Ἐσύ
ἀκόμη, Μεγάλε Σποριᾷ,
«ἐξέρχεσαι», βγαίνεις καί προχωρεῖς ἀ-
διαφορώντας γιά τίς δυσκολίες, τό λι-
πύρι, τή βροχή, τούς ἀνέμους.

Ἐμεῖς ὅμως εἴμαστε παιδιά μιᾶς
ἐποχῆς πού ζητάει τή σιγουριά. Πῶς
νά ἐκτεθοῦμε σέ περιπέτειες, πῶς νά
ρισκοκινδυνέψουμε στήν ἀβεβαιότητα
τοῦ ἔξω; Πῶς νά βγοῦμε ἀπό τίς καλο-
τακτοποιημένες συνήθειες καί δου-
λειές μας, ἀπό τούς ἀσφαλτοστρωμέ-
νους μας δρόμους, γιά νά λασπωθοῦμε
στά ἀφράτα αὐλάκια, πού καρτεροῦν
τό Σπόρο;...

Εἶναι ἡ ἐποχή μας, Κύριε, τέτοια.
Μή μᾶς παρεξηγεῖς...

Ἄλλωστε εἶναι καί ἡ ἀβεβαιότης
τῆς ἐπιτυχίας. Ἐσένα, Μεγάλε Σπο-
ριᾷ, δέν Σέ ἀπογοπεύει, ἂν κάμποσος
σπόρος πνιγεῖ στ' ἀγκάθια, φαγωθεῖ
ἀπ' τά πουλιά ἢ καταπατηθεῖ ἀπό τούς
ἀνθρώπους.

Ὅμως αὐτό ἐμᾶς μᾶς τρομάζει, μᾶς
κόβει τά πόδια. Νά πάει τόσος κόπος
χαμένος; Δέν ἀντέχουμε στή σκέψη
μιᾶς προσπάθειας, πού τήν ἀπειλοῦν

Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων

«Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπεῖραι τόν σπόρον αὐτοῦ...»

Μέσα τοῦ Ὀκτώβρη· Κυριακή. Ἡ γῆ μαλακωμένη ἀπ' τή βροχή προσμένει τή σπορά· προσμένει νά σφιχταγκαλιάσει μέσα της ἕνα ἐλάχιστο σπυρί, μικρό σάν μιά κουκκίδα ἀσήμαντη, πού ὅμως θά βλαστήσει τῶν ἀνθρώπων τό ψωμί.

Περάσανε αἰῶνες ἀπό πάνω της. Ἀλλάξαν τούς καιρούς, μά αὐτό δέν μπόρεσαν νά τό ἀλλάξουνε ποτέ. Κάθε μιά τέτοια ἐποχή, νομοτελειακά, ἡ γῆ θά περιμένει νά φασκιώσει μέσ στά σωθικά της τό σπυρί πού τρέφει τοῦ ἀνθρώπου τή ζωή.

Κάθε μιά τέτοια ἐ-

ποχή ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ θά ἀναγινώσκει ἀπό τούς ἄμβωνές της τήν παραβολή: «Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπεῖραι».

Νομοτελειακά, αἰῶνες τώρα, ἀπό τήν ὥ-

ρα πού περπάτησε στόν κόσμο ὁ αἰώνιος Σποριάς, ἡ γῆ μέσ στῶν ἀνθρώπων τίς ψυχές θά καρτερεῖ νά ἀναδεχθεῖ μέσα στά μυστικά της ἔγκατα τό λόγο Του, τόν ἄσαρκο Θεό, γιά νά καρπίσει ἄρτο τῆς ζωῆς, ψωμί ἐλπίδας καί χαρᾶς στούς πεινασμένους μας καιρούς.

«Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπεῖραι»: ἀκούω τήν παραβολή ἀπ' τήν Ὡραία Πύλη τοῦ ναοῦ· καί λίγες

μέρες ὕστερα κρατῶ ἀπό τό χέρι τοῦ μητροπολίτη τῆς οἰκείας ἐκκλησίας τό διοριστήριό. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μέ διορίζει κατηχήτρια.

Κοιτάζω αὐτό τό ἀπλό χαρτί... Πῆρα

πολλά διπλώματα, πτυχία πού ἀνεβάσανε τή θέση μου στίς κλίμακες τῆς γῆς· μά τοῦτο τό ἀπλό χαρτί, τό ἀγνοημένο ἀπ' τήν ἐγκόσμια λογική, μ' ἀναβιβάζει σάν μιά σκάλα ἀόρατη στά ὕψη τοῦ οὐρανοῦ.

μέ κάνει ἕνα μικρό Θεό, συνέκδημο καί συνδημιουργό, ἕνα ὁμοίωμα τοῦ Πλάστη μου· ἀφοῦ Αὐτός, ὅπως ὁ ἴδιος τό ἐξήγησε, εἶν' ὁ Σποριάς κάθε παρόμοιας παραβολῆς: «ὁ σπείρων τό καλόν σπέρμα ἐστίν ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου» (Μθ 13,38).

Ἐξῆλθε τοῦ ἀνθρώπου ὁ Υἱός γιά τή σπορά. Κατέβηκε ἀπό τούς κόλπους τοῦ Θεοῦ Πατρός, ἀπ' τήν ἀπάθεια καί τήν ἀνενδεή αὐτάρκεια τῆς θεότητος· καί ντύθηκε τό παθητό ἀνθρώπινο κορμί. Φόρεσε τήν ἀνάγκη του νά περπατήσει στῶν ἀνθρώπων τίς γωνιές. Δίψασε τό πανάχραντο κορμί στό καῦμα τῆς ὁδοιπορίας στό πηγάδι τοῦ Ἰακώβ· ἴδρωσε ἀπό τήν ἀγωνία τῆς Γεσθημανῆ· λύγισε κάτω ἀπό τά ξύλα τοῦ σταυροῦ. Ματώσανε τά χέρια τοῦ Σποριά, γιά νά μέ συναντήσουνε σέ κάποιο φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, σέ κάποια Δαμασκό, σέ κάποιο Γολγοθᾶ ὅπου ἀναφώνησα πώς «ἀληθῶς Θεοῦ Υἱός» εἶναι ὁ καρφωμένος στό σταυρό.

«Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπεῖραι...» καί κουράστηκε· καί θυσιάστηκε. Ἄν θέλω νά ἀκολουθήσω πίσω Του, ἕνας μικρός σποριάς, πρέπει νά ἐξέλθω καί ἐγώ· νά βγῶ ἀπ' τή βολή τῆς γῆς, ἀπ' τήν προστατευμένη ἡσυχία τῆς γωνιάς μου, γιά νά περπατήσω μέσ στήν τύρβη καί στόν κίνδυνο, ν' ἀντέξω καύματα κι ἀέρηδες. Ἄν θέλω νά γενῶ σποριάς στή Βασιλεία τοῦ Σταυροῦ, πρέπει κι ἐγώ νά σταυρωθῶ· πρέπει τά γόνατά μου νά λυγίσουνε, γιά νά σηκώσουν μιά ψυχή, τά χέρια νά ματώσουνε, γιά νά σκουπίσουν μιά πληγή, τό ἐγώ νά συντριβεῖ γιά νά ἀντέξει τήν ἀχαριστία, τήν ἀποτυχία, τή ματαίωση γιά ὅσα σπυριά πέσαν στή βραχυμένη γῆ καί γιά ἐκεῖνα πού τά πνίξανε τ' ἀγκάθια τῆς ζωῆς καί γιά τά ἄλλα πού τά ἀφανίσαν τά πουλιά. Πρέπει νά ἀνεβῶ μέχρι τόν πόνο τόν ἀέναο τοῦ Θεοῦ, πού

περιμένει σταυρωμένος ἀτελεύτητα, μέρα καί νύχτα, μέχρι νά δεῖ τό θαῦμα τῆς καρποφορίας σέ μιά ἀνθρώπινη ψυχή: «καί ἔφερεν ἐν τριάκοντα καί ἐν ἐξήκοντα καί ἐν ἑκατόν»· ἡ ἀνάσταση μετά τή σταύρωση· ἡ ἀνάσταση μέσα στή σταύρωση.

«Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπεῖραι...». Κοιτάζω τό διοριστήριο· καί εἶναι σάν νά βλέπω πάνω του γραμμένη αὐτήν τήν πρόταση· μιά πορεία σταυρική, μιά ἔξοδος ἡρωική μέσα στόν κόσμο τῆς φθορᾶς· ἐκεῖ ἔξω ἀπό τή γωνιά καί τό ἐγώ μου, θά συναντήσω ἕνα παιδί πού ἴσως δέ τοῦ δόθηκαν ποτέ τά χέρια μιᾶς μητέρας νά προσεύχονται· καί οὔτε κἄν νά τό μεγαλώνουνε· τό πιό συχνά, δέν ἔχω, λοιπόν, σύμμαχο. Ἔχω μονάχα ἐχθρούς πού σπέρνουν στούς ἀγρούς μου τά ζιζάνια· κι ἐγώ πρέπει νά σπέρνω μέ ἐλπίδα ἀνυποχώρητη.

Ἄν θέλω νά γενῶ σποριάς, πρέπει νά παραδώσω τήν αὐτάρκειά μου στήν παντοδυναμία ἐνός Ἀρνίου πού ὑπάρχει ἐσφαγμένο μᾶ ἐστηκός· στήν ἱερή παραδοξότητα ἐνός Θεοῦ πού ξέρει νά θαυματουργεῖ.

Θυσία καί ταπείνωση. Νιώθω μικρή μπροστά σέ τέτοια ἀποστολή. Δειλιάζω στήν εὐθύνη της, κάθε μιά τέτοια Κυριακή τοῦ Ὀκτώβρη πού θυμᾶμαι αὐθόρμητα τή χάρτινη εἰκονίτσα τοῦ Σποριά πού γνώρισα παιδί: ἦταν ὁ Κύριός μου πάνω στό χαρτί, πού ἔρριχνε τόν καλό σπόρο σέ μιά γῆ ξανθή· αὐτή τήν εἰκονίτσα μοῦ τή δώσανε τά χέρια κάποιας κατηχήτριας.

Κάποια ἄλλα χέρια σκύψανε πάνω ἀπό τή δική μου τήν ψυχή νά σπεῖρουνε· ἦταν χέρια ἀνθρώπινα πού ἰδρώσανε πρὶν ἀπό τά δικά μου στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ὁ δρόμος περπατήθηκε λοιπόν· νωπὰ

πάνω στο χῶμα μου τὰ χνάρια περιμένουνε νά στοιχηθῶ... καί αὐτό τό λυγισμένο χέρι τοῦ Αἰώνιου Σποριά στήν εἰκονίτσα τῆς μικρῆς μου θύμησης νιώθω νά μέ καλεῖ: «Ἀκολουθεῖ μοι, παιδί μου. Πάρε ἀπό τό σπόρο μου καί ρίξε· καί συνέχισε. Χρειάζομαι σποριάδες στόν ἀγρό. Ἐσύ ἡ εὐεργετημένη ἀκολουθεῖ μοι!»

Κοιτάζω τό διοριστήριο καί τό ἀποθέτω ταπεινή ἀπάντηση στά ξύλα τοῦ σταυροῦ: «Ἰδού ἐγώ. Ἀπόστειλόν με, Κύριε! Στείλε με σέ ρύμες καί ὁδούς τοῦ κόσμου αὐτοῦ, γιά νά Σοῦ φέρω τίς ψυχές στό δεῖπνο Σου». Σηκώνω τό διοριστήριο τῆς κατηχήτριας μιά προσευχή στά χέρια τοῦ Θεοῦ: «Δῶσε μου ὄλβια γεώργια, Αἰώνιε Σποριά! Δῶσε μου ἀγάπη νά φωνά-

ξει τό «φιλῶ Σε», πού θά μέ κάνει ἄξια νά βόσκω τὰ ἀρνία Σου! Δῶσε μου τή χαρά καί τήν τιμή, μακρόθυμέ μου Κύριε, σάν μέ καλέσεις ἀπ' τόν κόσμο αὐτό, μπροστά στό θρόνο Σου νά μή ζυγώσω μόνη μου. Μαζί μου νά Σοῦ φέρνω μιά ψυχή, ἔτσι ὅπως τό τραγούδησα παιδί, πού θά τήν ἔχω κατηχήσει στήν ἀγάπη Σου· καί μέ τήν τεταπεινωμένη παρρησία τῶν δικῶν Σου νά Σοῦ πῶ: «Ἐξήλθα, Κύριε, ἐκεῖ πού μέ διόρισες. Βάδισα δρόμους τοῦ σταυροῦ καί Σοῦ τήν ἔφερα ἐλάχιστο ἀνταπόδομα καί μέγιστο στή θεϊκή θυσία Σου... Δέξου με στήν ἀνάσταση τῆς Βασιλείας Σου». Ἀμήν.

Μαρία Παστουρματζή
Φιλόλογος

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΟΜΙΛΙΩΝ

Στήν αἴθουσα «Ἀπολύτρωσις», Πέλοπος 7

Κυριακή 6.30 μ.μ. Γενικό κήρυγμα

Πέμπτη 8.30 μ.μ. Τμήμα φοιτητριῶν

Κυριακή ἀπόγευμα Ὁμάδες μαθητριῶν Γυμνασίου – Λυκείου

Στό Δημητρούλειο, Πέλοπος 2 – Ἀγ. Δημητρίου 93

Κυριακή 6.30 μ.μ. Τμήματα παιδικῶν δραστηριοτήτων (λειτουργοῦν παράλληλα μέ τό κήρυγμα, πρὸς διευκόλυνση τῶν γονέων).

Τρίτη 8.30 μ.μ. Ἑρμηνεία ἀγίας Γραφῆς

Τετάρτη 5.00 μ.μ. Κύκλος μελέτης ἀγίας Γραφῆς γιά κυρίες

Τετάρτη 8.30 μ.μ. Τμήμα φοιτητῶν

Σάββατο ἀπόγευμα Ὁμάδες μαθητῶν Γυμνασίου – Λυκείου

Στήν αἴθουσα τοῦ ἀνατ. Παραρτήματος, Μαυρομιχάλη 23, Μαρτίου

Κυριακή 5.00 μ.μ. Γενικό κήρυγμα

Δευτέρα 5.30 μ.μ. Κύκλος μελέτης ἀγίας Γραφῆς γιά κυρίες

Πέμπτη 5.00 μ.μ. Κύκλος μελέτης ἀγίας Γραφῆς

Στήν αἴθουσα τοῦ δυτ. Παραρτήματος, Ρήγα Φεραίου 72, Ἡλιούπολη

Κυριακή 5.00 μ.μ. Ἀντιαιρετική Σχολή

6.00 μ.μ. Γενικό κήρυγμα

Πέμπτη 5.00 μ.μ. Κύκλος μελέτης ἀγίας Γραφῆς

Β'

Ψαλμός 13ος: Ἡ ἀφροσύνη τῆς ἀθεΐας

Τέτοια πώρωση! Τέτοια ἀναλγησία! Τέτοια ἀσυνειδησία! Δέν ὑπάρχει περίπτωση νά συναισθανθοῦν τό κατάντημά τους καί νά μετανοήσουν, νά ἀναγνωρίσουν τόν Θεό γιά νά τόν γνωρίσουν;

Οἱ ἐσθίοντες τόν λαόν μου βρώσει ἄρτου τόν Κύριον οὐκ ἐπεκαλέσαντο, ἀπαντᾷ ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Ὀνομάζει τούς πιστούς «τόν λαόν μου», φανερώνοντας ὅλη τή στοργή καί τήν τρυφερή του ἀγάπη. Καί παρουσιάζει τούς ἐχθρούς τῶν εὐσεβῶν σαρκοβόρους, γιά νά τονίσει ὅτι εἶναι φοβερότεροι κι ἀπό τά ἀγρίμια, θηριωδέστεροι κι ἀπό τά θηρία! Ὅπως ὁ πειναλέος κατατρώγει τό ψωμί, ἔτσι αὐτοί θέλουν νά καταφᾶνε τό λαό τοῦ Κυρίου. Καί δέν ὑπάρχει περίπτωση νά ἀλλάξουν, νά μετανοήσουν, διότι τόν Κύριον οὐκ ἐπεκαλέσαντο. Αὐτό δέν σημαίνει μόνο ὅτι δέν προσεύχονται, ἀλλά ὅτι δέν ἔχουν κᾶν τήν αἴσθηση ὅτι ὑπάρχει Θεός. Τέτοιοι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι δέν ἐπικαλοῦνται τόν Θεό, δέν φοβοῦνται τόν Θεό, οὔτε καί τούς ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ λογαριάζουν οὔτε κανέναν. Τούς βλέπουν ὅλους σάν ἀντικείμενα ἐκμετάλλευσης.

Τό ἀποτέλεσμα; Ἐκεῖ ἐδειλίασαν φόβω, οὐ οὐκ ἦν φόβος, ὅτι ὁ Θεός ἐν γενεᾷ δικαία. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, πού δέν ἀναγνωρίζουν τόν Θεό καί δέν τόν ἐπικαλοῦνται, ἐπικαλοῦνται ἄλλους θεούς ἀνύπαρκτους, ψεύτικους, τούς

Ὁ θεόπνευστος λόγος τοῦ Θεοῦ, πάντοτε ἐπίκαιρος, δανεῖζει στούς πιστούς κάθε ἐποχῆς μέσα ἀπό τό ἱερό Ψαλτήρι προσευχές γιά κάθε ἀνάγκη καί περίσταση. Ὁ 13ος ψαλμός μᾶς βοηθᾷ νά ἐκφράσουμε μπροστά στόν Θεό ὅ,τι νιώθουμε κάθε φορά πού ἀντικρίζουμε γύρω μας τή θλιβερή ἀποστασία.

Μέ γλώσσα παραστατική ὁ Δαβίδ στήν πρώτη στροφή περιέγραψε τή διαφθορά στήν ὁποία ὁδηγεῖ ἡ τρέλα τῆς ἀθεΐας· σάν ἐπιδημία ἐξαπλώνεται παντοῦ καί ἀπειλεῖ τούς πάντες. Στή δεύτερη στροφή (στ. 4-6) ὁ ψαλμωδός ὑψώνει τή φωνή του σέ ἀκόμη ἐντονότερους τόνους· οὐχί γινώσκονται πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τήν ἀνομίαν; οἱ ἐσθίοντες τόν λαόν μου βρώσει ἄρτου τόν Κύριον οὐκ ἐπεκαλέσαντο. Τέλος πάντων, αὐτοί πού ἐργάζονται τήν ἀνομία, οἱ ἄθεοι πού ἀναφέρθηκαν παρὰ πᾶν, θά μένουν πάντοτε ἔτσι ἀφρονες; Δέν πρόκειται νά καταλάβουν, μυαλό δέν θά βάλουν; Δέν βλέπουν σέ ποιό σημεῖο ἔχουν ξεπέσει;

όποιους καί φοβοῦνται. Καί τί φόβο μάλιστα! Δέν ὑπάρχει φοβερότερος φόβος ἀπό τή δεισιδαιμονία. Ὅσοι δέν θέλησαν νά ἔχουν σχέση μέ τή γενιά τῶν δικαίων καί τόν ἀληθινό Θεό φοβοῦνται κινδύνους ἀνύπαρκτους, ἀκόμη καί τή σκιά τους!

Βουλὴν πτωχοῦ κατησχύνετε, ὅτι Κύριος ἐλπίς αὐτοῦ ἐστὶ, συνεχίζει ὁ Δαβίδ. Πτωχός πολλές φορές στήν ἀγία Γραφή εἶναι ὁ εὐσεβής, ὁ ταπεινός, ὁ θεοφοβούμενος. *Βουλὴν πτωχοῦ κατησχύνετε* σημαίνει ὅτι τή σκέψη ἀλλά καί τή ζωὴ καί τήν πορεία τοῦ πτωχοῦ τήν ἐξευτελίζετε, τήν καταφρονεῖτε. Κι αὐτό πού πολύ σᾶς ἐνοχλεῖ εἶναι ὅτι Κύριος ἐλπίς αὐτοῦ ἐστὶ, ὅτι ὁ πτωχός ἔχει ἐλπίδα του, ἀφεντικό του τόν Κύριο, τόν ὁποῖο ἐσεῖς ἀρνεῖστε. Οἱ ἄθεοι δέν ἀρκοῦνται στήν ἀθεΐα τους. Θέλουν νά μὴν ὑπάρχει κανεὶς θεοφοβούμενος. Ἡ ὑπαρξη εὐσεβῶν ἀνθρώπων, αὐτῶν πού ἐλπίζουν στόν Κύριο, τοὺς ἐνοχλεῖ, τοὺς ἀναστατώνει (πρβλ. Α΄ Πέ 1,8· 4,4), διότι βεβαιώνει τήν ὑπαρξη

τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ.

Ἡ κατακλείδα τοῦ ψαλμοῦ (στ. 7), ὡστόσο, ἤχεϊ σέ ἄλλους τόνους, γλυκύτατα καί ἐλπιδοφόρα. Παρηγορεῖ τό λαό τοῦ Θεοῦ, πού μισεῖται καί προσβάλλεται συνεχῶς ἀπό τοὺς ἄθεους καί διεφθαρμένους· *Τίς δώσει ἐκ Σιών τό σωτήριον τοῦ Ἰσραήλ; ἐν τῷ ἐπιστρέψαι Κύριον τήν αἰχμαλωσίαν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἀγαλλιάσεται Ἰακώβ καί εὐφρανθήσεται Ἰσραήλ*. Ποιός, τέλος πάντων, θά φέρει ἀπό τή Σιών σωτηρία στόν Ἰσραήλ; Πρόκειται γιά μιὰ προφητεία. Ναί, θά ἔλθει σωτήρας. Θά ἔλθει σωτήρας ἀπό τή Σιών καί θά χαρίσει ἀγαλλίαση καί εὐφροσύνη. Καί ἦλθε. Ἐπάνω στά ὑψώματα τῆς Σιών, στό λόφο τοῦ Γολγοθᾶ, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός θυσιάσθηκε, προσφέροντας τή λύτρωση στόν Ἰσραήλ καί σ' ὅλο τόν κόσμο. Ὁ νέος Ἰσραήλ, ὁ καινούργιος λαός τοῦ Θεοῦ -ἅς λυσομανοῦν γύρω του οἱ ἐχθροί- μπορεῖ ν' ἀγάλλεται καί νά εὐφραίνεται!

Βενιαμίν

ΔΩΡΕΕΣ

Γιά τήν Αἴθουσα

* Ἀναστασιάδης Παναγιώτης 600€ * Γ.Β. 1.000€ * Δαρτζαλόπουλος Νικόλαος 600€ * Δ.Γ. 500€ * Ε.Ι. 500€ * Κ.Σ. 500€ * Κυρπιζίδης Ἀνδρέας εἰς μνήμην γονέων του Γρηγορίου-Αἰκατερίνης 100€ * Στουγιαννάκη Ἐλευθερία 30€ * Τ. Μ. 105€ * Ἀνώνυμος 400€ * Ἀνώνυμος 50€ * Ἀνώνυμος 50€.

Γιά τίς Κατασκηνώσεις

* Γ.Δ. 250€ * Γ.Σ. 1.000€ * Γ.Τ. 200€ * Γ.Χ. 200€ * Δράμης Λάζαρος 200€ * Ε.Δ. 1.500€ * Ε.Δ. 240€ * Ἐρανός Οἰκογενειῶν 5.000€ * Ζαγκιόρης Ἀθανάσιος 200€ * Ζέρβα Μα-

ρία 10€ * Κ.Μ. 200€ * Κ.Μ. 500€ * Κανελλάκης Νικόλαος 200€ * Κόνια Μαγδαληνή 200€ * Λ.Μ. 200€ * Π.Κ. 100€ * Π.Τ. 1.000€ * Πιτιακούδης Φώτιος 200€ * Σουλτανίδης Στέφανος 200€ * Τζουμανέκας Χρήστος 50€ * Τσουβάλογλου Ἰωάννης 300€ * Ἀνώσυμη κατασκηνώτρια 100€.

Γιά τό Περιοδικό

* Κοσκινᾶς Φίλιππος 10€ * Κουπαροῦσος Νικόλαος, εἰς μνήμην συζύγου του Βεατρίκης, 60€ * Χ'᾿αντωνίου Κωνσταντίνου 10€ * Debos Konstantinos 10€.

Άπλά ἐρωτήματα

Άπλά ἐρωτήματα ἔθεσε στήν ἑλληνική Πολιτεία ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ.κ. ᾽Ανθιμος:

1. «Οἱ μουφτῆδες περιφέρονται στήν Ἑλληνικότατη Θράκη ἐλεύθερα μέ τὰ διακριτικά καί τίς στολές τους. Ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι ἱερεῖς γιατί νά μήν μπορούμε νά μποῦμε στήν Τουρκία μέ τό ράσο;».

2. «Ἡ Ἁγία Σοφία ἔχει μεταβληθεῖ σέ χώρο ἐμπορικῶν συναλλαγῶν καί ἐπισκεπτηρίου. Καί ἐμεῖς παρ' ὅλα αὐτά ἐγκρίνουμε τζαμί στήν Ἀθήνα;».

Καί δέν χρειάζεται νά εἶναι κανεῖς προφήτης γιά νά προβλέψει: «Αὐτά εἶναι ἄνισα μέτρα πού θά τὰ πληρώσουν στό μέλλον τὰ παιδιά μας».

«Ἐμβλέψατε!»

Παγκοσμίως 1.000.000 ἄνθρωποι αὐτοκτονοῦν. Στήν ΕΕ ἀλλά καί στήν Ἑλλάδα αὐξάνουν συνεχῶς οἱ αὐτοκτονίες, ὅπως ἐπισημαίνει ὁ Παγκόσμιος Ὁργανισμός Ὑγείας. Ὡς αἰτία τῶν

αὐτοκτονιῶν καί τῆς αὐξησῆς τους ἀναφέρεται ἡ οἰκονομική κρίση καί τὰ ποικίλα προβλήματα πού προκαλεῖ.

Βαθύτερη αἰτία ὅμως, ὅσο κι ἂν δέν τό ὁμολογοῦμε εἶναι ἡ ἀπιστία καί ἡ ὀλιγοπιστία μας. Γιά μᾶς ὑπογράμμισε ὁ Κύριος στήν ἐπί τοῦ ὅρου ὁμιλία του: «ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινά τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι οὐ σπεύρουσιν οὐδέ θερίζουσιν οὐδέ συνάγουσιν εἰς ἀποθήκας, καί ὁ πατήρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος τρέφει αὐτά». Καί μᾶς ρωτᾷ τό αὐτονόητο, γιά νά ξεθολώσει τό ἀνήσυχο καί ἀπελπισμένο μυαλό μας: «Οὐχί ὑμεῖς μᾶλλον διαφέρετε αὐτῶν;» (Μθ 6,26).

Βάσει σχεδίου

Ἔχουν ἀκουστεῖ ἤδη δυσμενῆ σχόλια γιά τήν ἔνταξη τῶν τρίτεκνων καί πολύτεκνων ὑποψηφίων σέ εἰδική κατηγορία ἀπό τό ΥΠΕΠΘ. Καί πολύ δικαιολογημένα. Τό γεγονός νά μένουν ἀριστοῦχοι μαθητές ἐκτός σχολῆς, ἐνῶ τήν ἴδια ὥρα εἰσάγονται ἄλλοι μέ βαθμό 2,5

έως 9,5 στήν ἴδια σχολή, μόνο καί μόνο διότι εἶναι ἀπό πολύτεκνη ἢ μονογονεϊκή οἰκογένεια, εἶναι σκάνδαλο.

Γιατί αὐτή ἡ ρύθμιση; Γιά νά καλυφθεῖ ἡ κατάργηση τοῦ νόμου πού ἐπέτρεπε στά παιδιά τῶν πολυτέκνων νά σπουδάζουν σ' ἓνα μέρος; Ὁ νόμος ὅμως εἶχε μία λογική: βοηθοῦσε τίς πολύτεκνες οἰκογένειες νά μήν ἔχουν ὑπέρογκα ἔξοδα συντηρώντας πολλά νοικοκυριά σέ διάφορα μέρη. Ἐνῶ ἡ νέα ρύθμιση μόνο ἀγανάκτηση ξεσήκωσε ἐναντίον τῶν πολυτέκνων. Μήπως τό ΥΠΕΠΘ βαδίζει βάσει σχεδίου, ὅχι εὐμενοῦς γιά τούς πολυτέκνους;

Τό καλό νά λέγεται

Ἐγκύκλιος τοῦ ΥΠΕΠΘ γιά τήν ἐπικύρωση τῆς πρωινῆς προσευχῆς στά σχολεῖα τῆς Ἑλλάδας ρίχνει λίγο φῶς μέσα στό σκοτεινό τούνελ πού παρουσιάζει ἡ ἐκπαίδευση στή χώρα μας τά τελευταῖα χρόνια. Μετά τό σάλο γιά τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, πού περικόπηκε καί μεταλλάχθηκε, ἡ ὑπενθύμιση στούς ἐκπαιδευτικούς νά φροντίζουν γιά τήν τέλεση καί νά συμμετέχουν στήν προσευχή καί στόν ἐκκλησιασμό ἤχησε παράξενα, ὁμολογουμένως ὅμως εὐχάριστα.

Εἰρηνική ἐπανάσταση

Δίκαιη ἡ ἀγανάκτηση τῶν «ἀγανακτισμένων πολιτῶν», δικαιολογημένοι καί οἱ ἀγῶνες τῶν πληττόμενων ἀπό τά δυσβάσταχτα οἰκονομικά μέτρα ἐπαγγελματιῶν, ἀλλά θετικότερη ὅλων ἡ εἰρηνική ἐπανάσταση τῶν φροντιστῶν τῆς Ἑγουμενίστας. Ἀποφάσισαν νά παραδίδουν δωρεάν μαθήματα σέ οἰκονομικά ἀδύνατους μαθητές. Ἐβαλαν στήν ἄκρη τίς προσωπικές τους δυσκολίες -πλήττεται καί τό δικό τους ἐπάγγελμα ἀπό τήν κρίση- καί προέταξαν τή

μόρφωση τῶν παιδιῶν τῆς πόλεως τους. Σίγουρα ἡ προσπάθειά τους θά ἔχει πολλαπλούς καί εὐχymous καρπούς.

Ἡ λύση τοῦ αἰνίγματος

Δημιουργεῖ πολλές φορές ἀπορία στό ὀρθόδοξο πλήρωμα ἡ ἐπιμονή ἀρχιερέων καί ὑψηλά ἱσταμένων κληρικῶν νά συνάπτουν σχέσεις -ἐνίοτε ὄχι μόνο κοινωνικές μέ ἐκπροσώπους ἄλλων δογμάτων καί θρησκειῶν. Τήν ἀπορία λύνει ἡ Ἐκθεση τοῦ Στέιτ Ντιπάρτμεντ γιά τίς θρησκευτικές ἐλευθερίες στήν Ἑλλάδα. Στά θετικά τῆς ἐκθέσεως συμπεριλαμβάνονται καί «οἱ συνεχιζόμενες ἰδιωτικοῦ χαρακτήρα ἐπαφές μεταξύ ἀξιωματούχων τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας καί μελῶν μειονοτικῶν θρησκευτικῶν ὁμάδων». Ἐντούτοις ὁ σκανδαλισμός τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος θά ἔπρεπε νά ἀπασχολεῖ περισσότερο ἀπό τίς θετικές κρίσεις τοῦ Στέιτ Ντιπάρτμεντ, ὅσους ἐκπροσώπους τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας ἐπιδίδονται σέ διαδογματικές καί διαθρησκευτικές προσεγγίσεις.

Πῶς θά σᾶς φαινόταν;

Εὐτυχῶς ὑπάρχουν οἱ Μακεδονικές Ὀργανώσεις γιά νά βάζουν τά πράγματα στή θέση τους. Μέ ἐπιστολή τους στήν καγκελάριο τῆς Γερμανίας διαμαρτυρήθηκαν γιά τή σοβαρή ἀβλεψία της: Σέ ὁμιλία της στήν κρατική τηλεόραση τῆς Κροατίας ὀνόμασε τήν ΠΓΔΜ «Μακεδονία». Πῶς θά σᾶς φαινόταν, κυρία Μέρκελ, ἂν γειτονικό σας κράτος αὐτοαποκαλοῦνταν Δημοκρατία τῆς Βαβαρίας, βάπτιζε τούς Βαβαρούς ἐθνότητα καί ὑποστήριζε ὅτι ἀποτελοῦν ἐθνική μειονότητα στή Γερμανία; ρωτοῦν οἱ ἐπιστολογράφοι. Ἄν ἀπάντησε ἡ καγκελάρια, καί τί, δέν ἔγινε γνωστό.

28 'Οκτωβρίου - ΜΕΓΑ ΔΕΡΕΙΟ

Κάθε τέτοια μέρα ό νοῦς θυμᾶται τήν πρώτη ἐκείνη μέρα πού, μέ μοναδικό ἐφόδιο τήν βαθειά πίστη στή Σκέπη τῆς Παναγίας, ἡ Ἑλλάδα μέ μιά ψυχή ἀντιτάχθηκε σούς δυνατούς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Αὐθόρμητα ἡ σκέψη ταξιδεύει στά βουνά τῆς Πίνδου καί ψιθυρίζει: Κορυτσά, Ἅγιοι Σαράντα, Χιμᾶρα...

Ὡστόσο, πρὶν λίγο καιρό, ἡ καρδιά τῆς Ἑλλάδας χτύπησε καί στό Μέγα Δέρειο, ἓνα ἀπομακρυσμένο χωριό τῆς μουσουλμανικῆς μειονότητας στή Θράκη. Ἕνα χωριό πού δύσκολα ἐντοπίζεις στό χάρτη, βόρεια καί ἀνατολικά, δυό ἀνάσες πρὶν ἀπό τά ἐλληνοτουρκικά σύνορα.

Σ' αὐτή τήν ξεχασμένη ἄκρη τῆς Ἑλλάδας, πού πολλοί βολεύονται νά τή θεωροῦν χαμένη, ἡ ἐθνική ἐπέτειος τοῦ ΟΧΙ, πρὶν ἀπό λίγα μόλις χρόνια, ἄρχισε νά γιορτάζεται μέ σεμνότητα, ἀλλά καί μέ τή λαμπρότητα πού τῆς ἀξίζει. Μέ τή συμμετοχή ὅλων τῶν παιδιῶν τοῦ Νηπιαγωγείου καί τοῦ Δημοτικοῦ σχολείου

καί τήν παρουσία τῶν κατοίκων τοῦ χωριοῦ, τούς θύμισε ὅτι ἡ ἐπέτειος εἶναι καί δική τους, ὅτι ἡ 28ῃ Ὀκτωβρίου δέν εἶναι μία ξένη ὑπόθεση, ὅτι εἶναι Ἕλληνες, ὅτι καί οἱ δικοί τους πατεράδες συμμετεῖχαν στό ἔνδοξο ἔπος καί ἔδωσαν τό αἷμα τους γιά τή λευτεριά τῆς κοινῆς μας πατρίδας.

Αὐτό τό χρωστᾶμε στή δασκάλα πού ἄφησε τά μεγάλα λόγια καί κάνοντας τό σταυρό της προχώρησε στά μεγάλα ἔργα. Ὅταν ὅλοι πασχίζουμε γιά μία πιο βολική τοποθέτηση, κοντά στό σπίτι μας, ἡ Χαρά Νικοπούλου διεκδίκησε μία θέση στό Μέγα Δέρειο. Δέν βρέθηκε ἐκεῖ γιά νά περισυλλέξει μόρια καί νά φύγει. Πῆγε γιά νά μείνει μέ τήν οἰκογένειά της, μεταφέροντας ἐκεῖ τά πολιτικά της δικαιώματα, καί νά διεκδικήσει μία θέση στήν καρδιά τῶν παιδιῶν καί -γιατί ὄχι;- τῶν κατοίκων τοῦ χωριοῦ. Πῆγε σάν ἐλληνίδα ὀρθόδοξη δασκάλα μέ ἀνοιχτή ἀγκαλιά, ἀλλά χωρίς συμβιβαστικές ὑποχωρήσεις. Μέ σεβασμό στά παιδιά καί τίς ἰδιαιτερότητες τῶν κατοίκων, χωρίς κομπλεξική

ἄρνηση στήν πίστη της καί στήν πατρίδα, γιά νά γίνει ἄρεστή.

Ὅχι, δέν πῆγε σάν σίφουνas. Πῆγε σάν αὔρα. Μέ τήν ἀπόλυτη συναίσθηση ὅτι ἴσως ἡ ἴδια νά εἶναι ἡ μοναδική ἀγία Γραφή πού κάποιοι γύρω της θά ἔχουν ποτέ τήν εὐκαιρία νά διαβάσουν.

Καί φυσικά, ἡ παρουσία της ἐνόχλησε. Ἐνόχλησε τό τουρκικό προξενεῖο Κομοτηνῆς. Γιά χρόνια εἶχε μάθει νά δρᾷ ἀνενόχλητο. Ἐνόχλησε καλᾶ ἀποκοιμισμένες «ἐλληνικές» συνειδήσεις. Γι' αὐτό τήν ἐπιλογή της τήν πλήρωσε μέ ἀπειλές, προπηλακισμούς, ἐπιθέσεις. Φόβισε μά δέν φοβήθηκε. Φόβισε τούς τοπικούς παράγοντες, πού εἶχαν συνηθίσει νά χαϊδεύουν αὐτιά γιά νά μετᾶνε ψήφους. Τούς διάφορους ἐγκάθετους, πού συντονισμένα καί ἀπροκάλυπτα ἐπέμεναν νά ἐπιβάλλουν καθεσώς ξένης ἐπικράτειας στήν περιοχή. Κι αὐτούς πού εἶχαν ταμπουρωθεῖ πίσω ἀπ' τόν βολικό ἰσχυρισμό: «τά πράγματα εἶναι ἔτσι καί δέν μπορούμε νά κάνουμε τίποτε», ἀποδεικνύοντας περίτρανα ὅτι: «ναί, ὅταν θέλουμε, μπορούμε».

Σέ πείσμα ὅλων αὐτῶν πού προτιμοῦν τά ἐλληνορθόδοξα ἰδεώδη μας -ἡ βάση τῆς ἐκπαίδευσης στήν Ἑλλάδα- νά βρίσκονται σέ πλήρη καταστολή, ἡ Χαρά Νικοπούλου ἐπιμένει μέχρι σήμερα νά καλεῖ: «Ὅσοι εἶστε ἐκπαιδευτικοί, σ' ὅποια πινέζα τοῦ χάρτη κι ἂν ὑπηρετεῖτε μή φοβᾶστε νά λέτε πώς εἴμαστε Ἕλληνες. Ἐπιδιώξτε νά ὑπηρετήσετε στά χωριά τῆς μειονότητας. Ἐσεῖς οἱ Ἕλληνες ἐκπαιδευτικοί, κάντε καί μία ἀπεργία ζητώντας τήν ἴδρυση δημόσιων ἐλληνικῶν σχολείων στά μειονοτικά χωριά. Ἀγωνιστεῖτε γιά νά δώσουμε τήν εὐκαιρία στή μειο-

νότητα νά φοιτήσῃ σέ ἐλληνικό σχολεῖο, νά μάθῃ τήν ἐλληνική γλῶσσα καλᾶ κι ὄχι ἐπιδερμικά.»

Ἀλλά ἡ ἐπίσημη Ἑλλάδα διάλεξε γιά ἄλλη μιά φορά νά φερθεῖ σάν μητριά κι ὄχι σάν μάνα.

Τό Ὑπουργεῖο Παιδείας τήν ἀπομάκρυνε, παρότι ἡ ἴδια ζητοῦσε νά παραμείνῃ. Ἡ Χαρά δέν εἶναι πιά στό Μέγα Δέρειο. Δέν ξέρω ἂν οἱ ἐθνικές γιορτές θά συνεχίσουν νά γιορτάζονται ἐκεῖ. Ξέρω ὅμως ὅτι τό σπόρο πού φύτεψε σίς καρδιές τῶν παιδιῶν τόν ἄφησε πίσω της, ἀσφαλισμένο στά χέρια τοῦ Θεοῦ.

Ἴσως νά πεῖτε πώς μιά ἀχτίδα μόνη της δέν φέρνει τό ξημέρωμα. Μιά ἀχτίδα ὅμως ἀρκεῖ γιά νά φωτίσει τίς σκοτισμένες γωνιές τοῦ μυαλοῦ μας, νά μᾶς προβληματίσει· κι ἴσως στό τέλος μᾶς ξυπνήσῃ. Μιά νότα μόνη της, θά πεῖτε, δέν κάνει μουσική. Μιά νότα ἀρκεῖ γιά νά ἠχήσῃ σάλπιγγα, πού θά ξυπνήσῃ κι ἄλλες νότες. Αὐτές τῆς ἄλλης Ἑλλάδας, πού εἶναι ἀκόμα ἐδῶ καί ξέρεῖ νά μάχεται. Γιατί ἡ Ἑλλάδα δέν εἶναι ἓνα ἀπρόσωπο-ἀδιάφορο ὑπουργεῖο, εἴμαστε ἐμεῖς. Καί δέν ἔχει ἄλλη καρδιά γιά νά μιλήσῃ, παρά τή δική μας.

Ἡ Χαρά Νικοπούλου τόλμησε κι ἀντιπάλεψε τὰ θεριά. Καί παραμένει ἓνα ἄστρο φωτεινό, πού ζητᾷ νά ἐμπνεύσῃ ὅλους ἐμᾶς ν' ἀκολουθήσουμε τόν δικό της δρόμο. Τό δρόμο αὐτό πού ζήλεψε ὁ διάβολος. Ἴσως νά φάνηκε ὅτι κέρδισε, εἶναι, βλέπεις, δυνατός. Μά μήν ξεχνᾶμε πώς τίς Χαρές αὐτοῦ τοῦ κόσμου τίς προστατεύει καί τίς εὐλογεῖ ὁ Θεός, πού εἶναι Παντοδύναμος.

«Μαρτινιανή»

Τό «ΟΧΙ» στην Άγγλία

Έλληνικό «Όχι»).

Σηκώθηκα βιαστικά κι έτοιμάστηκα. «Παιδιά ξυπνήστε! Έτοιμαζόμαστε για την Έκκλησία!

Σήμερα είναι η μεγάλη γιορτή της Σκέπης της Παναγίας μας και η μεγάλη γιορτή της πατρίδας μας, τό Όχι»! Καθώς ντύνονταν, τά μικρά τραγουδοῦσαν: «Καί τότε ἡ Ἑλλάς, φαντάρος καί τσολιάς, “ἀέρα” τοὺς φωνάξανε κι οἱ Ἴταλοί τρομάξανε».

Μπήκαμε στό ναό κι ανάψαμε κερί. Ἡ θέα τῆς γαλανόλευκης ὑψωμένης στή μιὰ πλευρά τοῦ Ναοῦ μέ κάνει νά ριγῶ. «Σ’ εὐχαριστῶ, Θεέ μου». Ἡ Λειτουργία τελειώνει, ὅμως ὁ ἱερέας ξαναβγαίνει, ἡ καμπάνα χτυπᾷ καί πάλι. «Ἀρχίζει ἡ Δοξολογία γιά τήν ἡμέρα αὐτή», μᾶς λέει στά ἀγγλικά! Στό τέλος τῆς ὁ ἱερέας γυρνάει πρὸς τό λιγοστό ἐκκλησίασμα: «Ὁ Ἐθνικός Ὕμνος», μᾶς λέει μέ τά σπαστά ἑλληνικά του κι ἀρχίζει πρῶτος! Κύματα ἐθνικοῦ ἐνθουσιασμοῦ διαπερνοῦν τήν ἀτμόσφαιρα κι ἄς εἴμαστε μόνο 15-20 ἄνθρωποι μέσα στό ναό. «Νιώθω γιά σέ, πατρίδα μου, στά σπλάχνα χαλασμό». Καί τώρα, πού εἶμαι μακριά σου, τό ζῶ πολύ πιό δυνατά! Φύλαγε, Παναγιά μου, τοὺς ἀπόδημους Ἕλληνες ὅπου γῆς καί κράτα τους ἐνωμένους κάτω ἀπὸ τήν Σκέπη τῆς Ὁρθοδοξίας μας!

Ἑλ. Κουνουρτιάδου-Χουρπουλιάδου

Ξημέρωνε 28η Ὀκτωβρίου κι ἐγὼ ἀκόμη δέν εἶχα ἀποφασίσει ἂν θά ἐκκλησιαστῶ. Ἦμουν μόνη μέ τρία μικρά παιδιά σέ μία ἐπαρχιακή πόλη τῆς Ἀγγλίας καί ὁ καιρός ἦταν ἑτοιμος νά βρέξει. «Εἶναι πολύ δύσκολο νά πᾶς, πού νά ξεσηκῶνεσαι τώρα, νά ἐτοιμάσεις τά παιδιά, νά πάρεις ταξί... Κι ἂν σᾶς πιάσει καί ἡ βροχή, τί θά κάνετε;», ἄκουσα μέσα μου μιὰ φωνή. «Εἶσαι ἀπόλυτα δικαιολογημένη καί νά μὴν πᾶς. Οἱ δυσκολίες σου εἶναι ἀντικειμενικές», συμπλήρωσε μιὰ ἄλλη. Μέσα μου ὅμως δέν ἠσύχαζα. «Θεέ μου, μᾶς ἔφερες σέ μία πόλη πού ὑπάρχει ὀρθόδοξος ναὸς μέσα στήν ξένη χώρα καί ἔχει καί Λειτουργία σήμερα, πῶς νά μείνω σπíti;». Ὁ ἱερέας μας τό ἔγραφε στά ἀγγλικά στό πρόγραμμα ἀκολουθιῶν: 28/10, The Greek “Ochi” (Τό

Δημητρίω. Στόν ἐκλεκτό συμπολίτη

Ἡ ζωντανή κι ἀγέραστή σου παρουσία
σεμνό μας καύχημα ἔχει γίνει
στήν πόλην τούτη πού ἔχει βάλει
τίς κατακόμβες θέμελα.

Τά φλογερά καί ἀγιασμένα ὄνειρά σου,
τοῦ αἱματός σου ἡ προσφορά,
ἄγιασαν τοῦτο μας τό κῶμα,
μύρωσαν τόν ἀγέρα.

Ἄμεμπτος στήν ψυχή, στό πνεῦμα καί στό σῶμα
στοῦ θείου Παύλου τή φωνή
πρόθυμη κι εὐπλαστη ἡ ψυχή σου
ὦ ἐκλεκτέ μας συμπολίτη.

Τόν ἔτρεξες τό θεϊκό τό λόγο τοῦ Χριστοῦ
μέσ στήν κατείδωλό μας πόλην
καί στήν καρδιά τῆς νιότης
ἔσπασες ἅγια ἱερά.

Γύρω μας εἶδωλα καί σήμερα πολλά!
Λυαῖοι στῆς καρδιάς τά ἀμφιθέατρα
πολιορκοῦν τούς Νέστορες
-κάστρα πολύτιμα!

Μεῖνε, ἀδελφέ, μιά ἀκατάπανστη ἱκεσία
ἀσύλητα νά μένουνε τά κάστρα!
Κι ὀρθοί οἱ θεματοφύλακες νά στέκουν
ὥσπου ὑπάρχουν νιάτα!

† Νίνα Τσακλίδου (Κισσός)

Εὐγνωμοσύνης σπονδή

Έκατό χρόνια πέρασαν από τότε πού στή δασωμένη περιοχή μεταξύ Γκριντάδων (σήμερα Αιμιλιανού) καί Σνιχόβου (Δεσπότη) Γρεβενῶν ἄφηνε μαρτυρικά τήν τελευταία του πνοή τήν 1η Ὀκτωβρίου τοῦ 1911 ὁ τότε μητροπολίτης Γρεβενῶν Αἰμιλιανός Λαζαρίδης μαζί μέ τόν διάκο του Δημήτριο Ἀναγνώστου καί τόν ἀγωγιάτη τους Ἀθανάσιο.

Γεννημένος τό 1877 στά Πέρματα τῆς Μ. Ἀσίας, ὁ Αἰμιλιανός Λαζαρίδης ἦταν γόνος πολύτεκνης οἰκογένειας μέ ἑννιά παιδιά.

Κάτοχος εὐρείας καί βαθειᾶς μορφώσεως, προικισμένος μέ ἀγωνιστικό φρόνημα, ἀφιέρωσε ὅλες του τίς δυνάμεις, γιά νά κρατήσῃ καί νά μεταλαμπαδεύσῃ τή χριστιανική πίστη. Ὡς ἐπίσκοπος Πέτρας ἀναδείχτηκε «ἀληθῆς τῆς πίστεως καί τοῦ ἔθνους ἡμῶν... πέτρα».

Ὡς ἀντικαταστάτης τοῦ μητροπολίτη Πελαγονίας ἀνέπτυξε πλούσια ἐθνικοθρησκευτική δράση σέ μιᾶ περίοδο τόσο ζοφερή, γιά τήν ὁποία ἡ Βρετανική Κυανή Βίβλος μαρτυρεῖ: «Ἡ δολοφονία εἶναι τό κυριώτερον ὄπλον τῶν βουλγαρικῶν Κομιτάτων. Πρὸ οὐδενός ὑποχωροῦσιν. Οἱ Ἕλληνες εἶναι κυρίως τά θύματά των. Κατά χιλιάδας ἐφονεύθησαν οἱ Ἕλληνες κατά τά τελευταία πέντε ἢ ἕξ ἔτη... ἀθῶν καί ἀόπλων ἐκβιάσεις, ληστεῖαι, δολοφονίαι ἀνδρῶν καί γυναικῶν, ἀνελεήμονα βασανιστήρια ἱερέων, ἱατρῶν, διδασκάλων κατακρεουργήσεις, ναῶν ἐμπρησμοί... καταστροφή χριστιανῶν Ὀρθοδόξων...

γενική τρομοκρατία, πλήμνυρα αἵματος».

Τό 1908 στήν Ὀθωμανική Αὐτοκρατορία ἐπικράτησαν οἱ Νεότουρκοι, οἱ ὁποῖοι ἐπαγγέλλονταν ἐλευθερία, ἰσότητα, δικαιοσύνη. Στήν ἀρχή πίστεψε στό κίνημα καί τίς ἐξαγγελίες τους. Ἦταν μάλιστα ὁ πρῶτος μὴ μουσουλμάνος ἱερωμένος πού χαιρέτισε τή νεοτουρκική μεταπολίτευση. Στή συνέχεια ὅμως οἱ Νεότουρκοι μέ συμμάχους τοὺς βούλγαρους κομιτατζήδες καί τοὺς Ρουμάνους ἐργάζονταν μεθοδικά καί μέ ποικίλα μέσα τρομοκρατοῦσαν, ἔσπερναν τόν ὄλεθρο, ἐκδήλωναν τή μανία τους κατά γυναικῶν καί παιδιῶν, κατά ναῶν καί σχολείων καί κυρίως ἀπέναντι σέ ὁ-

Προτομή μπροστά στή μητρόπολη Γρεβενῶν

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2011

Ο ΘΕΟΜΑΡΤΥΡ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΓΡΕΒΕΝΩΝ
ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ
1910 - 1911

ποιον τολμοῦσε νά ἀντιδράσει. Θύμα τους καί ὁ μητροπολίτης Αἰμιλιανός.

Τό Μάρτιο τοῦ 1910, ὁ νεαρός ἐπίσκοπος Αἰμιλιανός προάγεται καί τοποθετεῖται στήν ἱστορική Μητρόπολη Γρεβενῶν, ἡ ὁποία δοκιμαζόταν ἄγρια κυρίως ἀπό τή ρουμανική προπαγάνδα. Οἱ ρουμανίζοντες καταλαμβάνουν τίς ἐκκλησιές καί τά ἑλληνικά σχολεῖα καί ζητοῦν τήν ἐπιβολή τοῦ βλάχικου ἰδιώματος ὡς ἀναγνωρισμένης γλώσσας. Ὁ Μητροπολίτης Αἰμιλιανός ἀγωνίζεται μέ ἐνθουσιασμό καί ἀποφασιστικότητα. Περιοδεύει στά χωριά, τονώνει τοὺς ἱερεῖς καί τοὺς δασκάλους, ἐμψυχώνει τοὺς τρομαγμένους κατοίκους.

Μέ θάρρος ἐπίσης καί εὐτολμία κατήγγειλε τή βία καί τοὺς ξυλοδαρμούς πού ὑφίσταντο οἱ χριστιανοί. Τόλμησε μάλιστα μαζί μέ τόν ἀρχιερατικό του ἐπίτροπο νά ἐπισκεφθεῖ τόν φοβερό Μπεκήρ Ἀγά, γιά νά τόν ἐλέγξει καί νά τόν συνετίσει γιά τήν ἄγρια συμπεριφορά του πρὸς τοὺς χριστιανούς. Ἡ δυναμική καί λεβέντικη στάση του προκάλεσε τήν ὀργή τῶν ἐχθρῶν. Στίς συστάσεις τοῦ περιβάλλοντός του νά μὴν ἐξεέλθει ἀπό τήν πόλη, διότι ἡ ζωὴ του κινδύνευε, ἀπάντησε: «Ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τήν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων» (Ἰω 10,11).

Σάββατο, 1η Ὀκτωβρίου 1911, λειτούργησε στό χωριό Σνίχοβο καί ἀναχώρησε γιά τοὺς Γκριντάδες, ὅπου θά λειτουργοῦσε τήν ἐπομένη. Στό δρόμο, σέ μιά χαράδρα, οἱ ἐχθροὶ περίμεναν· τὸν συνέλαβαν, τὸν βασάνισαν καί στή συνέχεια τὸν κατακρεοῦργησαν μέ τὸν πιό φρικτὸ καί ἀπάνθρωπο τρόπο. Ἔτσι ὁ Δεσπότης ἀφοῦ τέλεσε τήν τελευταία του Λειτουργία, προσέφερε τὸν ἑαυτό του θυσία στό βωμὸ τῆς πίστεως καί τῆς πατρίδας. Ἦταν μόλις τριάντα τεσσάρων ἐτῶν.

Ἀπὸ τοὺς συνοδούς του ὁ διάκος -πρὸς τιμὴν του Διάκος ὀνομάστηκε παρακείμενο χωριό- βρέθηκε μέ ἀνοιγμένο τὸ κρανίον τὸν ἀγωγιὰτὴ τὸν σκότωσαν, γιά νά μὴν ἀποκαλύψει τοὺς δράστες.

Στίς 9 Ὀκτωβρίου, ἡμέρα Κυριακή, τελέστηκε ἡ κηδεῖα τοῦ ἀοίδιμου Αἰμιλιανοῦ, ἀφοῦ χρειάστηκαν μέρες ὥσπου νά ἐντοπιστοῦν τά σώματα τῶν μαρτύρων.

«Ἐσείσθη ὁ οὐρανὸς καί ἡ γῆ τῆς Μακεδονίας καί συνεταράχθη πᾶσα ἑλληνικὴ ψυχὴ», ἀνέγραφε κάποια ἐφημερίδα. Πράγματι, στό Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, ἀλλὰ καί σέ ὅλα τά μήκη καί τά πλάτη τῆς γῆς, ὅπου παρεπιδημοῦσαν Ἕλληνες, τελέστηκαν μνημόσυνα. Ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ἐπιμνημόσυνους λόγους πού ἐκφωνήθηκαν πρὸς τιμὴν του παραθέτω ἓνα ἀπόσπασμα ἀπὸ λόγο τοῦ ἀγίου Χρυσοστόμου Σμύρνης, τοῦ ὁποίου τό αἶμα λίγα χρόνια ἀργότερα ἔβαψε τά καλντερίμια τῆς πόλης: «Ὅταν ἀρχιερεῖς καίωσιν ἑαυτούς ὡς λαμπάδας ἐνώπιον τοῦ εἰδώλου τῆς πατρίδος, ὁ δὲ μαρτυρικός θάνατός των γίνεται ζωῆς καί δόξης ὑπόθεσις καί θεμέλιον ἀγιωτέρου βίου, τὸ μνημόσυνόν των δέν ἐναρμονίζεται μέ δάκρυα καί θλίψιν, ἀλλὰ μέ ὑπερηφάνειαν καί ἀγαλλίασιν. Ἡμῖν ἐξ ὧν ἐχαρίσθη ὅχι μόνον τὸ εἰς Χριστὸν ὀρθῶς πιστεῦειν, ἀλλὰ καί τὸ ὑπὲρ Αὐτοῦ ἀγογγύστως πάσχειν, γενναίως μαρτυρεῖν καί ἐνδόξως θνήσκειν».

Ἀξίζει νά σταθοῦμε μέ θαυμασμό μπροστὰ στό ψυχικὸ μεγαλεῖο τῆς μητέρας τοῦ ἔθνομάρτυρα, ἡ ὁποία μέ τηλεγράφημά της πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη ἔγραφε: «Καίτοι ὁ φρικτῶδες φόνος τοῦ υἱοῦ μου Αἰμιλιανοῦ Μητροπολίτου Γρεβενῶν, ἐβύθισεν εἰς ἄφατον πένθος τήν οἰκογένειαν ἡμῶν, οὐχ ἥττον ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἐθυσιάσθη ἐν τῇ ἐκτε-

λέσει τῶν πνευματικῶν αὐτοῦ καθιόντων παρηγορουμένη, ὑποβάλλω μετὰ κατωδύνου ψυχῆς τῇ Ὑμετέρᾳ Σεπτῇ Παναγιότητι τὰς θερμὰς εὐχαριστίας μου, ἐπὶ ταῖς πατρικαῖς, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, δεήσεις...». Διαβάζοντας κανεῖς τὴν ἐπιστολὴ τῆς ἔχει τὴν αἴσθησις ὅτι ζωντανεύουν μπροστά του σκηνές ἀπὸ τὴν ἀρχαία Σπάρτη καὶ ἄς ζοῦσε ἡ κυρία Θεανῶ Λαζαρίδου στὴν καρδιά τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας.

Ὁ Αἰμιλιανός, τὸ τελευταῖο θύμα τῆς θηριωδίας τῶν ἐχθρῶν τοῦ Γένους πρὶν ἔρθε ἡ λευτεριά στὸν τόπο αὐτό, μέ τὸ μαρτυρικό του τέλος προστέθηκε στὴν ἔνδοξη χορεία πού τὴν εἶχε καθαγιασθεῖ τὸ σχοινί τοῦ Γρηγορίου Ε' καὶ ἡ πέτρα τοῦ Κυρίλλου Λούκαρη, ἡ θυσία τοῦ Ἀθανασίου Διάκου, ὁ δαυλὸς τοῦ Γαβριήλ, τὸ μαρτύριο τοῦ Κυπριανοῦ Κύπρου, ἡ ἀθάνατη φάλαγγα ἀναρίθμητων θυσιασθέντων ἱερέων· παράλληλα ὑπῆρξε πρόδρομος τῆς θυσίας τοῦ προσφάτως ἀνακηρυχθέντος ἁγίου Χρυσοστόμου Σμύρνης καὶ τοῦ Κυδωνιῶν Γρηγορίου. Μέ τὴν παρρησία πού ἔχει στὸν Κύριο τοῦ ζητοῦμε νὰ πρεσβεύει γιὰ μᾶς, γιὰ τοὺς νέους, γιὰ τὴν πατρίδα μας.

*Εὐδοξία Αὐγουστίνου
Φιλολόγος-Θεολόγος*

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ - ΕΚΚΛΗΣΗ

Ἀγαπητοὶ συνδρομητές, γνωρίζετε τὴν προσπάθεια τῆς διευθύνσεως τοῦ περιοδικοῦ νὰ διατηρήσουμε ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια τὴν ἐτήσια συνδρομὴ τοῦ περιοδικοῦ μας στὴν πιὸ χαμηλὴ τιμὴ -κάτω τοῦ κόστους-, γιὰ νὰ μπαίνει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ στό πιὸ φτωχὸ σπιτικό.

Ἀπὸ τὸν Ἰούλιο 2011 ὅμως μέ νέους νόμους τὰ ταχυδρομικὰ ἐξόδα ἔχουν τετραπλασιαστεῖ καὶ αὐτὸ δυσκολεύει τὴ διακίνησή του ἀκόμη περισσότερο.

Ἐντούτοις, στηριζόμενοι στὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ πού τόσα χρόνια ἐμφανῶς μᾶς στηρίζει, ἀλλὰ καὶ στὴ δική σας συνέπεια καὶ φιλοτιμία πού σέ κάθε ἐκκλησίᾳ μας ἔχει ἀνταποκριθεῖ γενναϊδωρὰ

ΔΕΝ ΘΑ ΑΥΞΗΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ.

Παρακαλοῦμε θερμὰ ὅσους χρωστοῦν κάποια ἔτη (ἡ ἡμερομηνία λήξης τῆς συνδρομῆς βρίσκεται στὴν ἐτικέτα τοῦ φακέλου) νὰ φροντίσουν τὸ συντομότερο γιὰ τὴν ἐξόφλησή τους.

Πιστεύουμε ὅτι πολλοὶ ἀδελφοὶ ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ πού μᾶς παραγγέλλει «ὕμεις οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν», μέ τὴ δική τους γενναία προσφορά θὰ καλύψουν τὴν ἀνάγκη.

Τὴ συνδρομὴ σας καὶ ὅποιαδήποτε ἐνίσχυση ἢ συνεισφορά γιὰ τὴν ἀπρόσκοπη κυκλοφορία τοῦ περιοδικοῦ καὶ τὴν διάδοση τοῦ θείου λόγου, μπορεῖτε νὰ τὴν καταθέτετε:

* στὰ Γραφεῖα μας ΠΕΛΟΠΟΣ 7, Θεσσαλονίκη

* στό Βιβλιοπωλεῖο «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη

* στό λογαριασμό 074 01 011532 20 τῆς

ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Γιὰ τοὺς συνδρομητές τοῦ ἐξωτερικοῦ:

IBAN GR 73 0432 3240

0007 4010 1153 220 ATE-Bank

SWIFT or BIC code: ABGRGAA

ΠΡΟΣΟΧΗ: Συνδρομὴ Κύπρου 20 εὐρώ.

Ἡ σχολική χρονιά ἄρχισε μέ ἀδυναμία τῆς Πολιτείας νά χορηγήσει τά σχολικά βιβλία. Ἀσφαλῶς καί δέν πρόκειται αὐτή τή φορά γιά ὀλιγωρία τῶν ἀρμοδίων. Εἶναι προφανές ὅτι δέν ὑπάρχουν πλέον τά ἀναγκαῖα γιά τήν ἐκτύπωση τῶν σχολικῶν βιβλίων κονδύλια οὔτε ὅμως καί θά ὑπάρξουν στό προσεχές μέλλον, δηλαδή κατά τίς ἐπόμενες σχολικές χρονιές. Βέβαια τό ἀρμόδιο ὑπουργεῖο κατά τό ἀρχαῖον «ἡ πενία τέχνας κατεργάζεται» συνιστᾷ στούς μαθητές νά καταφύγουν γιά τή μελέτη τους στό διαδίκτυο, ἐνῶ παράλληλα βλέπει ὡς λύση καί τήν ἐκτύπωση φωτοαντιγράφων, τά ὁποῖα στοιχίζουν ὅπωςδήποτε περισσότερο ἀπό τήν ἐκτύπωση τῶν βιβλίων. Μεταकुλίει κατ' αὐτόν τόν τρόπο μέρος τῆς δαπάνης στούς δήμους καί αὐτοί, καθώς εἶναι χρεωμένοι ὡς ἐπὶ τό πλεῖστον, θά μεταकुλίσουν αὐτήν στούς συλλόγους γονέων. Βεβαίως μέ τά μέτρα αὐτά δέν καταργεῖται ἡ δωρεάν παιδεία!

Ἐνθυμοῦμαι τά πρῶτα μετεμφυλιοπολεμικά χρόνια. Τότε ἡ Πολιτεία ὄντως ἀδυνατοῦσε νά ἐκτυπώσει σχολικά βιβλία. Κάποιοι ἰδιωτικοί ἐκδοτικοί οἴκοι ἀναλαμβάναν τήν ἐκδοση αὐτῶν καί οἱ φτωχοί μαθητές, ἡ συντριπτική πλειοψηφία στά ἐπαρχιακά κέντρα, στήν ἀρχή κάθε σχολικῆς χρονιάς ἔστηναν ἰδιότυπη ἀγοραπωλησία ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων. Τά πρὸς πώληση βιβλία διατηροῦνταν σέ πολύ καλή κατάσταση τυλιγμένα σέ γαλάζιο χαρτί πού ἔφερε ἐτικέτα, στήν ὁποία ἀναγραφόταν ὁ τίτλος τοῦ συγγράμματος. Σπάνια ὁ ἀγοραστής ἔβρισκε κάποια ὑπογράμμισή στό κείμενο ἢ κάποιο ἄλλο σημάδι. Ἐπεμβάσεις

ἐπέφεραν μείωση τῆς ἀγοραστικῆς ἀξίας τοῦ βιβλίου ἄκρως ἀνεπιθύμητη γιά τόν κάτοχό του.

Κύλησαν κάποια χρόνια, ἡ Πολιτεία στάθηκε στά πόδια της καί ἱδρυσε τόν Ὅργανισμό Ἐκδόσεως Σχολικῶν Βιβλίων (ΟΕΣΒ). Ἄρχισε ἡ ἐκτύπωση καί δωρεάν διανομή τῶν σχολικῶν συγγραμμάτων. Σταδιακά ἡ διανομή ἐπεξετάθη καί στήν Ἀνώτερη ἐκπαίδευση θέτοντας τέρμα στήν ἐκμετάλλευση τῶν ἀπόρων φοιτητῶν ἀπό κάποιους μεγαλόσχημους καθηγητές, οἱ ὁποῖοι χρησιμοποιοῦσαν τόν κλητήρα ὡς διακινητή συγγραμμάτων.

Μετά τή μεταπολίτευση τά βιβλία ἀπέκτησαν ὠραιότερη ἐκτύπωση καί πλούσια εἰκονογράφηση. Τότε γίναμε μάρτυρες φαινομένου, πού ἐμᾶς τοὺς παλαιότερους, μᾶς πονοῦσε βαθιά, οὐδεῖς ὅμως διεμαρτυρήθη. Οἱ φερέλπιδες μαθητές τῆς Μέσης ἐκπαίδευσης μέ τό τέλος τῶν ἐξετάσεων θεωροῦσαν ἄκρως διασκεδαστικό νά σχίζουν τά βιβλία καί νά πετοῦν στούς δρόμους τό περιεχόμενο φύλλο φύλλο! Εἶχαμε ὅμως τότε ἀρκετά κονδύλια (ἀπό τά δανεικά βέβαια) καί δέν μᾶς ἐνοχλοῦσε τό γεγονός. Οὔτε καί οἰκολογική εὐαισθησία εἶχαμε ἀποκτήσει (ἄραγε ἀποκτήσαμε;), ὥστε νά φροντίζουμε νά συγκεντρωθοῦν τά βιβλία.

Ἡ Παιδεία μέ τήν πάροδο τῶν ἐτῶν ἐξέπεσε σέ ἐκπαίδευση γνωσιοκεντρική γιά νά καταντήσῃ ἄκρως χρησιμοθηρική. Τό σχολεῖο ἔπαψε νά ὀπλίζει τοὺς μαθητές μέ ἦθος καί φρόνημα. Τοὺς ὑποδοῦλανε σέ ἓνα ἄγριο κυνηγητό τῆς ἐπιτυχίας εἰσαγωγῆς σέ σχολή πού

έξασφάλιζε τήν επαγγελματική αποκατάσταση μέ ικανοποιητικές μάλιστα απολαβές. Ὁ μαθητής κατέστη δοῦλος τῆς γνώσης, ὑπερβολικῆς γιά σχολεῖα γενικῆς Παιδείας. Θυσιάζουμε τήν ὁμορφὴ ἐφηβικὴ περίοδο τῆς ζωῆς του, χωρίς παιχνίδι, χωρίς ἔρευνα τοῦ κόσμου καὶ τῶν συμβαινόντων σ' αὐτόν. Ἐπαψαν οἱ ἀνησυχίες του καὶ τὰ διαρκῆ ἐρωτήματα. Τό σύστημα εὐνοεῖ τόν ἐφηβό που ὑποτάσσεται στήν ἀντίληψη ὅτι ἐπιτυχία εἶναι οἱ σπουδές που ἐξασφαλίζουν χρήμα. Βέβαια ὡς παρηγορία στοὺς ἄλλους, τοὺς πολλούς, τό σύστημα ἔστησε πλῆθος σχολῶν γιά χορήγηση πτυχίων ὅχι βέβαια ἐπαγγελματικῆς ἀποκατάστασης, ἀφοῦ ἤδη ἀπὸ τό 1981, ἔτος ἐντάξεώς μας στήν ΕΟΚ, ἦταν ἐμφανής ἡ βαράθρωση τῆς ἐλληνικῆς βιομηχανίας καί κατ' ἐπέκταση τῆς οἰκονομίας. Οἱ γονεῖς ὅμως ἔπαιζαν στίς πλάτες τῶν παιδιῶν τοὺς ἄσχημο παιχνίδι γιά τό γόητρο τῆς οἰκογένειας, ἀφοῦ ἀκόμη καί σήμερα ὁ Ἕλληνας θεωρεῖ τήν εἰσαγωγή τοῦ τέκνου του σέ κάποια σχολή οἰκογενειακή καταξίωση!

Τί θά μπορούσαν νά προσφέρουν στήν πατρίδα ἀπόφοιτοι σχολείων στά ὁποῖα εἶναι πλέον ἀπαγορευμένη ἡ καλλιέργεια ἐθνικοῦ φρονήματος καί ἤθους ἐλευθερίας; Τό θρησκευτικό συναίσθημα εἶναι ὑπὸ διωγμόν, ἡ φιλοπατρία ἔχει ταυτιστεῖ μέ τόν ἐθνικισμό, τό μόνο που διδάσκεται εἶναι ἡ ἀξία τοῦ χρήματος, ἡ μόνη καί ὑπέρτατη ἀξία τοῦ συστήματος. Ἐξαφανίστηκαν ἀπὸ τὰ βιβλία τὰ θαυμάσια κείμενα που καλλιέργησαν τίς προηγούμενες γενιές. Ἀπειλεῖται μέ ἐξοβελισμό ἀκόμη καί ὁ «Υμνος εἰς τήν ἐλευθερίαν»! Οἱ ἰθύνοντες θεωροῦν πió σημαντικό νά μάθουν τὰ παιδιά στοιχεῖα μαγειρικῆς! Γιά ποιά ἐλευθερία νά μιλήσουμε σέ μαθητές

ὑποδουλωμένους ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων στό τσιγάρο καί στά οἶνοπνευματώδη, στοὺς ἐκμαυλισμένους ἀπὸ τήν ἡδονή τήν ὁποία κυνηγοῦν ἀπὸ τῆς εἰσόδου στήν ἐφηβεία; Εἴμαστε ἐμεῖς οἱ μεγάλοι ἐλεύθεροι, γιά νά διδάξουμε τήν ἐλευθερία στοὺς μικρούς; Ἐμεῖς δέν ἔχουμε ὑποδουλωθεῖ ἄνευ ὄρων στό σύστημα, τό ὁποῖο ἐπὶ τριακονταετία μας ἀποκοίμισε μετατρέποντάς μας σέ καταναλωτικά ζῶα;

Πονοῦμε δῆθεν γιά τή στέρηση τῶν βιβλίων! Ἀλλά ἐπὶ δεκαετίες, παρά τίς ἐπιμελημένες ἐκδόσεις, οἱ ὁποῖες ἀντικαθιστοῦσαν προηγούμενες μέ ἀπαράδεκτα γοργοὺς ρυθμούς, ὥστε νά ἱκανοποιοῦνται οἰκονομικά οἱ ἡμέτεροι συγγραφεῖς τῶν σχολικῶν βιβλίων, εἶναι βεβαιότατο ὅτι ὁ λειτουργικὸς ἀναλφαβητισμὸς καλπάζει καί στή χώρα μας. Πολλοὶ στρέφουν τήν πλάτη τους στή μάθηση ὅχι ἐπειδὴ ἐλκύονται ἀπὸ κάποια τέχνη, ἀλλά ἐπειδὴ θέλουν νά δεῖξουν τήν ἀντίθεσή τους σέ ἓνα σχολεῖο φυλακή, τό ὁποῖο «φωτίζει μόνο ὅταν καίγεται» (σύνθημα ἀναρχικῶν σέ τοῖχο)! Βέβαια τό σύστημα δέν τοὺς χρειάζεται ὅλους. Τοῦ ἀρκοῦν οἱ ἀποκαλούμενοι ἀπὸ τοὺς ἄλλους «σπασίγκλες» ἢ «φυτά»! Τί θά γίνει, καθὼς πληθαίνουν οἱ μαθητές που ἔχουν τήν τάση νά κατασταθοῦν περιθωριακοὶ γιά τό σύστημα; Τί θά γίνει ὅταν καί οἱ ἄλλοι, που κατέβалан κόπους καί κόπους γιά τήν εἰσαγωγή τους, ἀντιληφθοῦν ὅτι ἡ Πολιτεία ἢ οἱ ἰδιῶτες χορηγοῦν τίτλους χωρίς ἀντίκρουσμα σέ μιά ἀπάνθρωπη κοινωνία που καταρρέει; Ἀλήθεια, πιστεύουμε ἀκόμη ὅτι τό μόνο που λείπει ἀπὸ τήν ἐκπαίδευση (ἂς πάψουμε νά χρησιμοποιοῦμε τόν ὄρο Παιδεία) εἶναι τὰ συγγράμματα;

Ἀπόστολος Παπαδημητρίου

Ίμβρος

Παραμονή Αγίου Δημητρίου στην Ίμβρο. Πανηγυρίζει τό όμώνυμο παρεκκλήσι, στό χωριό Άγιοι Θεόδωροι. Άνακαινισμένο, δαπάναις του μακαριστού Άρχιεπισκόπου Άμερικῆς Ίακώβου, ό όποίος γεννήθηκε στό χωριό καί μεγάλωσε στή γειτονιά όπου βρίσκεται τό παρεκκλήσι.

Τυχeρό τό παρεκκλήσι του Άγίου Δημητρίου. Έκατοντάδες παρόμοια εκκλησάκια σέ όλο τό νησί είχαν πολύ άσχημη τύχη. Άλλα γκρεμίστηκαν, άλλα άφέθηκαν νά έρειπωθούν, άλλα έγιναν μαντριά γιά τά κατσίκια. Κάποια άπ' αυτά σήμερα ανακαινίζονται μέ πολήδες δυσκολίες.

Ό ήλιος δύνει καί ό ναός γεμίζει από προσκυνητές, από τό χωριό κι από τά άλλα έλληνικά χωριά του νησιού. Κάποιοι μόνιμοι κάτοικοι Ίμβρου, κάποιοι άλλοι από Πόλη, από Θεσσαλονίκη, από Άθήνα. Για μερικούς, αυτή θά είναι ή τελευταία σύναξη τῆς χρονιάς. Σύντομα άναχωρούν στην Ελλάδα γιά τό χειμώνα. Τήν άνοιξη θά ξαναέλθουν νά περάσουν τό καλοκαίρι στό πατρογονικό τους.

Άρχίζει ό Έσπερινός, παρόντος του μητροπολίτου Ίμβρου. Τό εκκλησίασμα ψέλνει τό «Μέγαν εύρατο». Σύντομη προσελαλιά του Σεβασμιωτάτου. Μετά τό τέλος τῆς ακολουθίας δύο-τρείς έορτάζοντες προσφέρουν κεράσματα στό προαύλιο του ναού. Τό κλίμα είναι εγκάρδιο, φιλικό.

Τήν έπομένη πανηγυρίζουν τά Άγρίδια. Τό μόνο χωριό του νησιού που παραμένει σχεδόν άμιγώς ελληνικό. Ρούμ-κιοϊ, Ρωμιοχώρι, τό ήένε οί Τουρκοί. Η λειτουργία τελείται στον ένοριακό ναό του χωριού. Ό λειτουργός είναι από τῆ Θεσσαλονίκη, άποσπασμένος από τήν Ίερά Μητρόπολη Νεαπόλεως. Ό Σεβασμιώτατος καί πάλι χοροστατεί. Ό ναός γεμίζει από

κόσμο. Οί περισσότεροι ήλικιωμένοι αλλά καί αρκετοί μεσήλικες καί νέοι. Έπισκέπτες από τήν Ελλάδα, ώς επί τό πλείστον. Τό εκκλησίασμα στέκεται ευλαβικά καί μέ τάξη, χωρίς σουρτα-φέρτα καί φασαρία.

Μετά τό «Δι' εύχών» άκολουθεϊ γεύμα στην αίθουσα τῆς Κοινότητας. Πρόκειται γιά τό παλιό κοινοτικό σχολείο του χωριού. «Γεωργιάδεια εκπαιδευτήρια», τό όνομα ακόμα υπάρχει στό πόμολο τῆς πόρτας. Χτισμένο μέ χρηματική δωρεά κάποιου χωριανού τῆς διασποράς. Όπως εκατοντάδες άλλα σχολεία του Γένους μας. Η αίθουσα γεμίζει μέ κόσμο. Τό γεύμα προσφέρει ή κοινότητα αλλά οί κύριοι χορηγοί είναι, καί πάλι, οί έορτάζοντες.

Ό επίσκοπος προσφωνεί τούς πανηγυριστές. Είναι κι αυτός Άγριδιανός καί βλέπει κανείς μιά ιδιαίτερη θερμή στά λόγια του. Οί έορτάζοντες λαμβάνουν δώρα από τό χέρι του Σεβασμιωτάτου. Μερικοί από αυτούς παίρνουν τό μικρόφωνο κι ευχαριστούν τούς παρευρισκομένους. Κάποιοι συγκινούνται, θυμούνται τά παιδικά τους χρόνια. Τά μάτια βουρκώνουν. Ό μπαρμπα-Γιάννης, ήλικιωμένος κάτοικος του χωριού, άπαγγέλλει ένα αυτοσχέδιο ποίημα. Μιλάει γιά τά γηρατεία, τῆ ζωή που πέρασε, γιά τό νησί. Άκολουθεϊ ένα μικρό γλήντι μέ νησιώτικα τραγούδια, τῆς Ίμβρου καί του Αιγαίου.

Έξω ό ουρανός είναι συννεφιασμένος καί ψιχαλίζει. Φθινοπωρινή χαρμολύπη.

Πρέπει νά αφήσουμε τά Άγρίδια. Τό πλοίο μας σέ λίγο άναχωρεί. Αφήνουμε τήν Ίμβρο.

Χαράλαμπος Μουρατίδης
Παιδιάτρος

Η ΝΗΣΟΣ ΙΜΒΡΟΣ
(ΓΟΚΣΕΑΔΑ)

Έκδηλώσεις της Αδελφότητας

Κατασκήνωση οικογενειών «Κράτει ὁ ἔχεις»

Ξεπέρασε τις προσδοκίες μας ή κατασκήνωση των οικογενειών. Έκατό και πλέον οικογένειες με τα παιδιά μας ζήσαμε ανεπανάληπτες στιγμές. Από την πρώτη στιγμή που φθάσαμε στις φιλόξενες εγκαταστάσεις του SKOYRAS CAMP (22 Αυγούστου) μέχρι την τελευταία (25 Αυγούστου) ένας ήταν ο σκοπός μας, ένας ο πόθος μας, ένα τό σύνθημά μας: πώς να γίνει ή κατασκήνωσή μας «ὁ τροφοδότης των μπαταριών μας» με ρεῦμα συνεχές, ὥστε να μπορούμε μέσα στον γενικό χαλασμό που συμβαίνει σήμερα στην κοινωνία μας να κρατήσουμε με θερμὴ καὶ ζῆλο «αὐτὸ πού ἔχουμε», αὐτὸ πού μᾶς παραδόθηκε, αὐτὸ πού θέλει ἀπὸ μᾶς ὁ Κύριός μας.

Καὶ πράγματι με τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ οἱ ἐπιθυμίες μας ἔγιναν πραγματικότητα. Ὅλοι οἱ κατασκηνωτές, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, ἐκφράζονταν διαρκῶς με συγκινητικά λόγια γιὰ τίς ὁμορφες, ἱερές στιγμές πού ζοῦσαν στὴν κατασκήνωση. Πολλοὶ μάλιστα ζητοῦσαν παράταση τῆς περιόδου. Ἀπ' αὐτὸ τό πανηγύρι δὲν μπορούσε νὰ λείπει ὁ διδάσκαλος τῆς Αἰδελφότητός μας κ. Στέργιος Σάκκος, ὁ ὁποῖος ὅλες τίς μέρες ἦταν μαζί μας ἔστω καὶ γιὰ λίγες ὥρες. Ἡ παρουσία του, οἱ ὁμιλίες του, οἱ παραινέσεις του ἦταν γιὰ μᾶς παραδείγματα ζωῆς.

Παράταση δὲν δόθηκε βέβαια, ὅμως μπορούμε νὰ παρατείνουμε τὴν κατασκήνωση ζώντας στὰ σπίτια μας κατασκηνωτικά. Καὶ τότε πραγματι κάθε μέρα θά ζοῦμε με τὴν προσμονή τῆς ἐπόμενης περιόδου τοῦ 2012. Μακάρι νὰ δώσει ὁ Θεός!

Τό βιβλίο τοῦ Θεοῦ

Κόντευε
νά σουρουπώσει.
Στό κοιμητήρι τοῦ χωριοῦ
ἐπικρατοῦσε ἀπόλυτη ἡσυχία.
Ὁ παπα-Γιώργης μόλις εἶχε τελειώσει
τόν Ἑσπερινό στό μικρό ἐκκλησάκι κι ἐ-
τοιμαζόταν νά φύγει, ὅταν βλέπει μιά
ἀντρική σιλουέτα νά στέκεται μπροστά
σ' ἓναν τάφο. Τόν εἶδε νά βάζει μιά ἀν-
θοδέσμη στή βάση τοῦ σταυροῦ καί νά
ξεσπᾷ σέ κλάμα. Ὁ ἱερέας τόν πλησία-
σε.

- Ἦτανε συγγενής σου, φίλος σου, ὁ
μακαρίτης; τόν ρώτησε.

- Κάτι περισσότερο, πάτερ μου, ἀ-
πάντησε ἐκεῖνος σκουπίζοντας τά δά-
κρυά του. Ὁ Ἀργύρης θυσίασε τή ζωή
του γιά νά σώσει τή δική μου ζωή, ἀλλά
καί τήν ψυχή μου!

- Εἶναι πολύ ἐνδιαφέρον αὐτό πού
μοῦ λές. Σέ παρακαλῶ, μπορούμε νά κα-
θίσουμε γιά λίγο κάπου νά μοῦ τό ἐξη-
γήσεις;

Κάθισαν σ' ἓνα παγκάκι καί ὁ γέρον-
τας ἄκουσε μέ πολλή συγκίνηση ὅσα ὁ
ἄνθρωπος αὐτός τοῦ διηγήθηκε:

«Μέ τόν Ἀργύρη», τοῦ εἶπε, «πολε-
μήσαμε μαζί πάνω στά ἄλβανικά βουνά
τό 1940. Ὁ Ἀργύρης ἦταν ἓνα παιδί ἀ-
γνό καί ταπεινό, ἀλλά καί ὁ πιό γενναῖος
στρατιώτης. Πάντα πρῶτος ριχνόταν
στή μάχη. Ἦταν ὅμως καί ἄτομο μονα-
χικό. Ποτέ δέν ἔκανε παρέα μέ τούς
συναδέλφους, δέν ἔπαιρνε μέρος στίς
συζητήσεις τους. Τοῦ ἄρεσε πάντα ν' ἀ-

πομονώνεται καί νά διαβάζει. Ὅταν τόν
ρώτησα κάποια μέρα τί εἶναι αὐτό πού
διαβάζει, μοῦ ἀπάντησε μέ ἀπλότητα:
“Ἡ ἁγία Γραφή, τό βιβλίο τοῦ Θεοῦ”.
Ἄλλοτε τόν ἄκουγα νά σιγοψέλνει. Καί
πολλές φορές ὕψωνε τά μάτια του στόν
οὐρανό μ' ἓνα βλέμμα τόσο φωτεινό,
σάν νά βρισκόταν σ' ἓναν ἄλλο, δικό του
κόσμο. Αὐτά ἐμένα μοῦ φαίνονταν πα-
ράξενα καί τόν ἀποκαλοῦσα εἰρωνικά
“ἄλλοπαρμένο”».

Ἀναστέναξε βαθιά ὁ συνάδελφος
τοῦ Ἀργύρη καί συνέχισε.

«Εγώ, πάτερ, τήν ἐποχή ἐκείνη δέν
πίστευα στόν Θεό. Δέν εἶχα καμία σχέση
μέ τήν ἐκκλησία καί τή θρησκεία μας. Ἦ-
μουν ἄτομο νευρικό, θύμωνα μέ τό πα-
ραμικρό, ἔβριζα καί βλασφημοῦσα τά
“Θεῖα”. Ὁ Ἀργύρης μέ πλησίαζε λυπη-
μένος. “Σέ παρακαλῶ, Βασιλείου”, μοῦ
ἔλεγε “μή βλασφημᾷς τήν Παναγία μας.
Βρίσε ἐμένα, τή μάνα μου, ἄν θέλεις, ὅχι
τήν Παναγία”. Εγώ ἀγρίεψα ἀκόμη πε-
ρισσότερο καί ξεσποῦσα ἐπάνω του μέ
τόν χειρότερο τρόπο, χωρίς ποτέ ἐκεῖ-
νος νά διαμαρτύρεται.

Ὡσπου συνέβη κάτι πού μοῦ ἄλλαξε
ὁλόκληρη τή ζωή. Δύο μέρες πρίν τήν ἀ-
νακωχή, ἡ μονάδα μας εἶχε πάρει διατα-
γή νά καταλάβουμε ἓνα ὕψωμα. Ἡ ἐπι-
χείρηση θά γινόταν τά ξημερώματα. Τό
προηγούμενο βράδυ ὁ διοικητής μας,
ἓνας νεαρός ὑπολοχαγός, διέταξε μία
περίπολο ἀπό ἓναν δεκανέα καί δύο
στρατιῶτες νά πᾶνε στό πίσω μέρος τοῦ
λόφου νά παρακολουθήσουν τήν κίνηση

του ἔχθρου. Ὁ ἓνας ἀπό τούς στρατιῶτες θά ἤμουν ἐγώ. Ἀναστατώθηκα κυριολεκτικά ὅταν ἄκουσα τό ὄνομά μου. Ἡ ἐνέργεια αὐτή ἦταν πολύ ἐπικίνδυνη. Κι ἐγώ δέν ἤμουν τόσο θαρραλέος. Δέν μποροῦσα ὅμως καί ν' ἀρνηθῶ, ἦταν διαταγή κι ἔπρεπε νά ὑπακούσω.

Σέ τέτοιες περιπτώσεις, ὅταν δέν κατάφερνα ν' ἀντιδράσω διαφορετικά, ξεσποῦσα σέ βρισιές καί βλασφημίες. Κι αὐτή τή φορά ξέσπασα καί πάλι στόν Ἀργύρη καθώς τόν ἄκουσα νά ψέλνει. “Βρέ ἐμεῖς πᾶμε νά πέσουμε στή φωτιά κι ἐσύ μοῦ τραγουδᾷς;”, τοῦ φώναξα ἄγρια. Μέ κοίταξε μέ τό γαλήνιο βλέμμα του. “Καί οἱ τρεῖς παῖδες ἐν καμίνῳ, μέσα στίς φλόγες ὑμνοῦσαν καί δοξολογοῦσαν τόν Κύριο”. Ἐγώ πού δέν τά καταλάβαινα αὐτά συνέχισα νά τοῦ μιλῶ μέ τόν πιό σκληρό τρόπο. “Τί ἀνάγκη ἔχεις ἐσύ, ἓνα ξερό κορμί εἶσαι, ποιός θά σέ κλάψει ἄν σκοτωθεῖς; Ρωτᾷς ἐμένα πού ἔχω γυναῖκα καί παιδιά;”... Ὁ Ἀργύρης ἀπομακρύνθηκε χωρίς νά μοῦ πεῖ λέξη.

Ζοῦσα στιγμές γεμάτες ἀγωνία ὅσο περίμενα ἀπό λεπτό σέ λεπτό τόν δεκανέα νά μέ εἰδοποιήσει νά ξεκινήσουμε. Ἡ ὥρα περνοῦσε, κόντευαν μεσάνυχτα, ἡ ἀγωνία μου εἶχε φτάσει στό ἀποκορύφωμα, ὅταν ξαφνικά ἀκούστηκαν πυροβολισμοί. Ὁ διοικητής μας τινάχτηκε ἐπάνω. “Σίγουρα ἀνακάλυψαν τήν περίπολό μας”, εἶπε μέ λύπη. “Μακάρι νά κατάφεραν νά τούς ξεφύγουν”. Κατάπιε ἓνα κόμπο πού τοῦ ἔφραξε τό λαιμό καί συνέχισε: “Δέν σᾶς κρύβω πώς αὐτή τή στιγμή νιώθω βαθιά συγκινημένος ὅσο σκέφτομαι τόν Ἀργύρη. Ἦλθε καί μέ παρακάλεσε νά πάει αὐτός στήν περίπολο, στή θέση τοῦ Βασιλείου. «Ἐγώ εἶμαι μόνος», μοῦ εἶπε. «Ὁ Βασιλείου ἔχει γυναί-

κα καί παιδιά...»”. Συγκλονίστηκα ὅταν τ' ἄκουσα. Ὁ Ἀργύρης ἔβαλε σέ κίνδυνο τή ζωή του γιά μένα, πού τοῦ φέρθηκα τόσο σκληρά! Καί ξέσπασα σέ κλάμα.

Ἐφτασε ἤδη τό ξημέρωμα καί ἡ περιπόλος δέν εἶχε ἐπιστρέψει ἀκόμα. Ἐπρεπε νά ξεκινήσουμε γιά τή μάχη ἔστω καί χωρίς τίς πληροφορίες. Καί ξαφνικά βλέπουμε τόν Ἀργύρη νά ἔρχεται πρὸς τό μέρος μας μέ κλονισμένα βήματα κι αἰμόφυρτος. Μόλις κατάφερε νά δώσει ἀναφορά στόν διοικητή καί νά πεῖ πῶς οἱ ἄλλοι δύο σκοτώθηκαν κι ἔπεσε κάτω ἀναίσθητος. “Ἀργύρη!” ἔβγαλα μιὰ κραυγή κι ἔπεσα ἐπάνω του. Ἀνοίξε τά μάτια καί μέ κοίταξε μέ βλέμμα θολό. Ἐβγαλε ἀπό τήν τσέπη του τό “βιβλίο τοῦ Θεοῦ” καί μοῦ τό ἔδωσε. “Σέ παρακαλῶ νά τό διαβάσεις...”, ψιθύρισε. “Ἀν, Ἀργύρη, αὐτό τό βιβλίο σέ ὁδήγησε νά θυσιάσεις τή ζωή σου γιά μένα, ὑπόσχομαι πῶς θά τό διαβάσω”, φώναξα καθώς οἱ τραυματιστοί τόν παίρνανε γιά τό ὀρεινό χειρουργεῖο.

Ἐμεῖς ξεκινήσαμε γιά τή μάχη. Χάρη στίς πολύτιμες πληροφορίες τοῦ συναδέλφου μας καταφέραμε νά καταλάβουμε τό ὕψωμα, γρήγορα καί χωρίς πολλές ἀπώλειες ἀπό τήν πλευρά μας. Πρίν ὅμως προλάβουμε νά χαροῦμε τή νίκη μας, μάθαμε γιά τήν ἀνακωχή. Ἐσπευσα νά ζητήσω πληροφορίες γιά τόν Ἀργύρη. Μοῦ εἶπαν πῶς μαζί μέ ἄλλους τραυματίες τόν στείλανε στό νοσοκομεῖο κάποιας πόλης.

Πέρασαν χρόνια ἀπό τότε. Μεσολάβησε ἡ Κατοχή καί τά ἄλλα γεγονότα. Γιά τόν Ἀργύρη δέν μπόρεσα νά μάθω τί ἀπέγινε. Δέν ἔφευγε ὅμως ποτέ ἀπό τό μυαλό μου ἡ μορφή του, τήν εἶχα πάντα μπροστά μου καί στ' αὐτιά μου ἀντηχοῦσαν τά λόγια του: “Σέ παρακαλῶ νά

τό διαβάσεις...».

Ἄκουσα τή συμβουλή του, πάτερ, καί ἄνοιξαν ὄχι μόνο τά μάτια τῆς ψυχῆς μου, ἀλλά καί ἕνας ὁμορφος κόσμος μπροστά μου. Ἐγίνα ἕνας ἐντελῶς διαφορετικός ἄνθρωπος καί λαχταροῦσα νά μοιραστῶ αὐτή τή μεταστροφή μου μέ τόν Ἀργύρη. Ἀρχισα νά τόν ἀναζητῶ. Νά παρακαλῶ τόν Θεό νά μέ βοηθήσει νά τόν βρῶ. Καί ὁ Θεός ὁδήγησε σήμερα τά βήματά μου μπροστά στόν τάφο του...».

Ὁ Βασιλεῖου σταμάτησε ἀπότομα, ὅταν εἶδε τά μάτια τοῦ ἱερέα πλημμυρισμένα ἀπό τά δάκρυα.

- Κλαῖς, πάτερ; τόν ρώτησε. Τόσο πολύ σέ συγκίνησε ἡ ἱστορία μου;

- Κλαίω, παιδί μου, ἀπό χαρά. Ὅπως ὁ πατέρας χαίρεται ὅταν ἀκούει καλά λόγια γιά τό παιδί του, ἔτσι χάρηκα κι ἐγώ γιά ὅσα μοῦ εἶπες γιά τόν Ἀργύρη. Τόν εἶχα σάν δικό μου παιδί ἀπό τότε πού ἔχασε τούς γονεῖς του. Ὅταν τελείωσε τό σχολεῖο ἔγινε γιά μένα τό «δεξί μου χέρι». Μέ βοηθοῦσε στήν ἐκκλησία, στό ἱερό, στό ψαλτήρι καί στίς ἀγροτικές ἐργασίες. Ἦμουν ὁ μόνος δικός του ἄνθρωπος. Πρίν ἀφήσει τήν τελευταία του πνοή στό νοσοκομεῖο μέ ζήτησε κοντά του. Ἔσπευσα ἀμέσως ὅταν μέ εἰδοποίησαν. Τά μάτια του ἔλαμπαν ἀπό χαρά μόλις μ' ἀντίκρυσε. Ζήτησε νά μεταλάβει. Καί ἀφοῦ πῆρε τή θεία Κοινωνία ἔκλεισε τά μάτια, ψιθυρίζοντας τά λόγια τοῦ ἁγίου Χρυσοστόμου: «Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν».

Ἡ ἀγνή ψυχή τοῦ Ἀργύρη πέταξε στόν οὐρανό. Τώρα ἀπό κεῖ ψηλά προσεύχεται γιά μᾶς καί μαζί μέ τούς ἀγγέλους πανηγυρίζει γιά τή σωτηρία τῆς δικῆς σου ψυχῆς!

Καίτη Π. Ἡλιοπούλου

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαῖο Ὅργανο Ὁμωνύμου
Ὁρθοδόξου Ἀδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534

Ἔτος ΞΣΤ' - Ἀρ. φύλλου 790
Ὀκτώβριος 2011

Ἰδιοκτησία - Ἐκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσσαλονίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518

Ἐκδότης - Διευθυντής Συντάξεως:
Σάββας Ν. Ξανθόπουλος
Πέλοπος 9
546 33 Θεσσαλονίκη

Στοιχειοθεσία, ἐνθέσεις, ἀποχρωματισμοί, καλλιτεχνική ἐπιμέλεια:
«Χριστιανική Ἑλπίς»,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ. & fax: 2310 677421

Ἐκτύπωση-Βιβλιοδεσία: «Μέλισσα»
Ἀσπροβάλτα Θεσσαλονίκης

Ἐτήσια συνδρομή
Ἑσωτερικοῦ: 10 εὐρώ,
Κύπρου: 20 εὐρώ

Ἐξωτερικοῦ: 30 εὐρώ
(Η.Π.Α. 40 δολ.,
Καναδά 45 δολ.,
Αὐστραλίας 50 δολ.)

Ἐπιστολές - Συνδρομές
Περιοδικό «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7,
546 33 Θεσ/νίκη

Ἀρ. λογ. ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ:
074 01 011532 20
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γιά τούς συνδρομητές τοῦ ἐξωτερικοῦ
IBAN:
GR 73 0432 3240 0007 4010 1153 220
ATEBank SWIFT or BIC code:
ABGRGAA

